

LOSSE NUMMERS 15 CENT

9^E JAARG. N^O 22 — 14 AUGUSTUS 1931

ZEEUWSCH E

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
STATIONSWEG 24, ROTTERDAM
TELEF. 50540 GIRONUMMER 101981

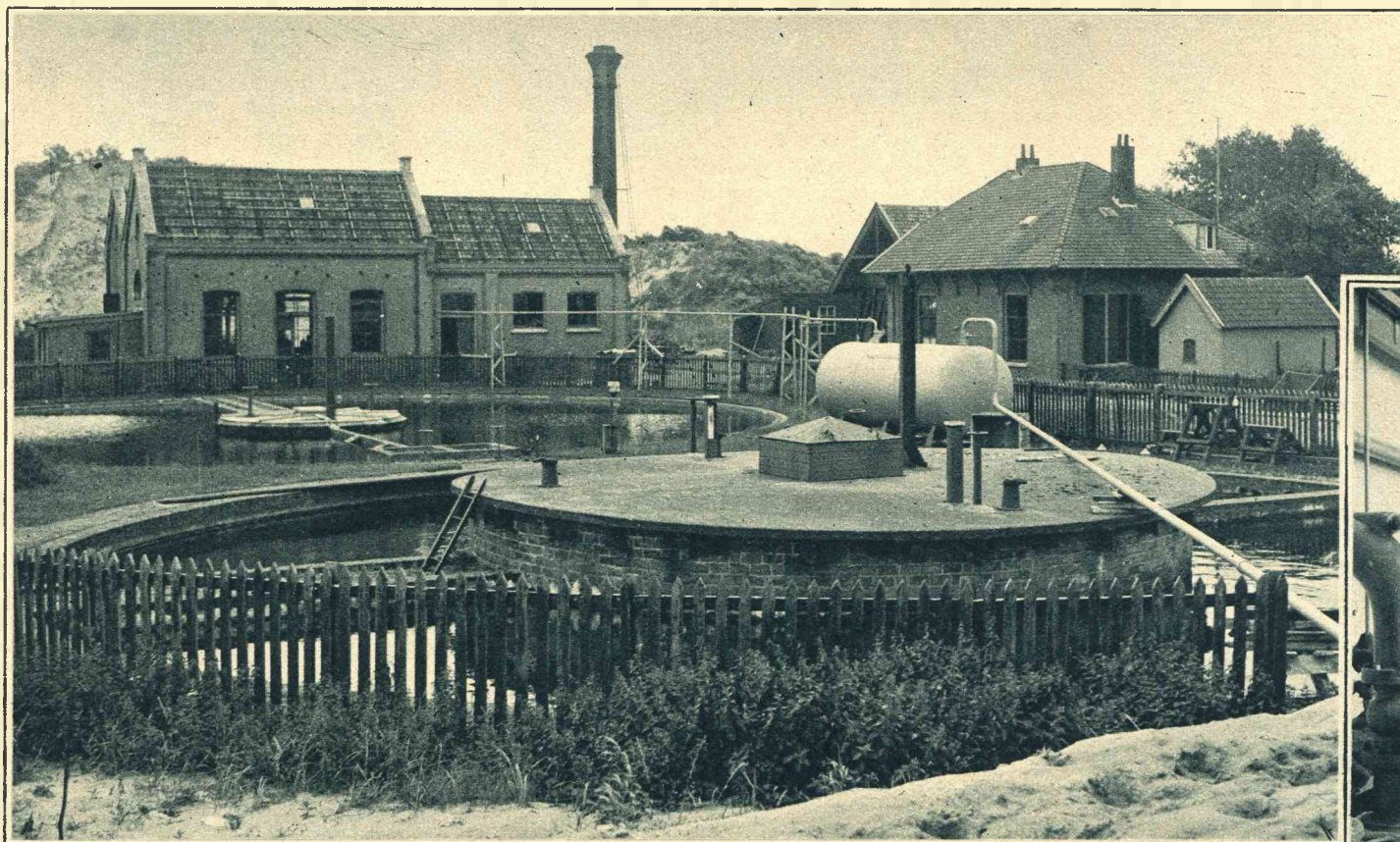
EDITIE

UITGAVE VAN HET
GEILLUSTREERDE WEEKBLAD
GROOT-ROTTERDAM

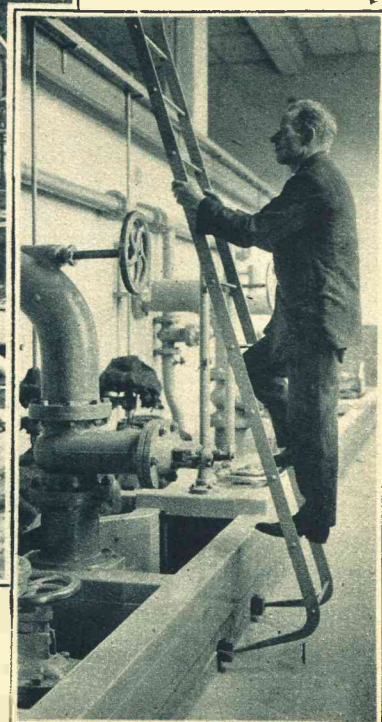
OP DE PALINGVANGST BIJ YERSEKE

Het uitwerpen van het groote schepnet.

De duinen van Westelijk Walcheren voorzien het eiland van het leidingwater. Gezicht op het pompstation in de duinen nabij Vrouwenpolder met de oude filterinstallatie en machinekamer.

Kijkje in 't nieuw in aanbouw zijnde voorfiltergebouw van 't pompstation te Vrouwenpolder.

WATERLEIDING IN ZEELAND

Het is met de waterleiding al net eender als met vele andere uitvindingen van de laatste jaren: pas wanneer men de voordeelen ervan kent, voelt men, dat men ze eigenlijk niet missen kan, en begrijpt men niet, hoe men het er vroeger zonder heeft kunnen stellen.

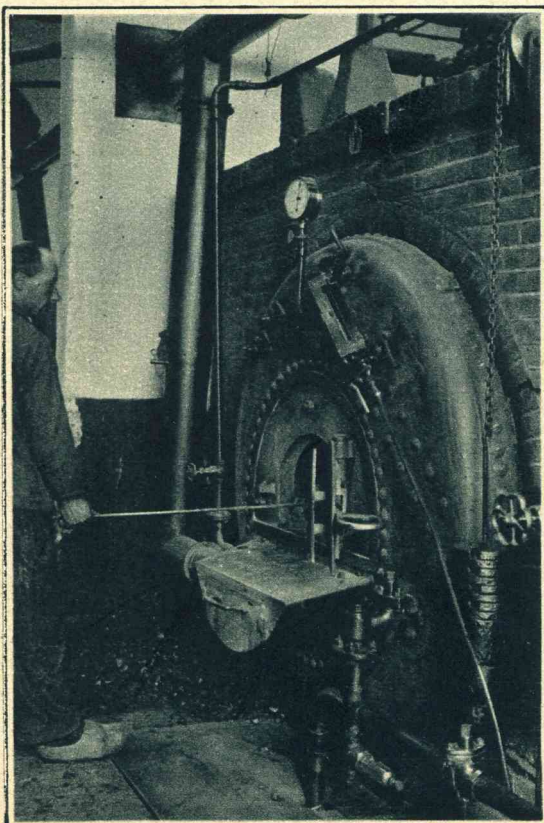

vooral in tijden van epidemieën bleek. Daarbij kwam, dat er in droge tijden veelal watergebrek heerschte. Dit gebeurde nog in den drogen zomer van 1911, toen vooral het platteland onder de droogte had te lijden.

Sinds echter de waterleiding haar intrede deed, is dit veranderd. Men hoeft nu niet bang meer te zijn voor watergebrek, en bovendien is het duinwater zuiver en vrijwel zonder bijsmaak.

De dorpsputten op de dorpen, de z.g. „vaeten”, doen alleen nog maar dienst als drinkplaats voor de beesten. Toch ziet men in het land, dat velen nog niet voor de waterleiding voelen. En zelfs al is dit zoo, dan doet men dikwijls toch nog geen afstand van zijn welput of regenbak. Op vele hofsteden ziet men nog de leuke welputten met den putketel, die rinkelend wordt neergelaten.

In Z.-Beveland en op Walcheren is de water-

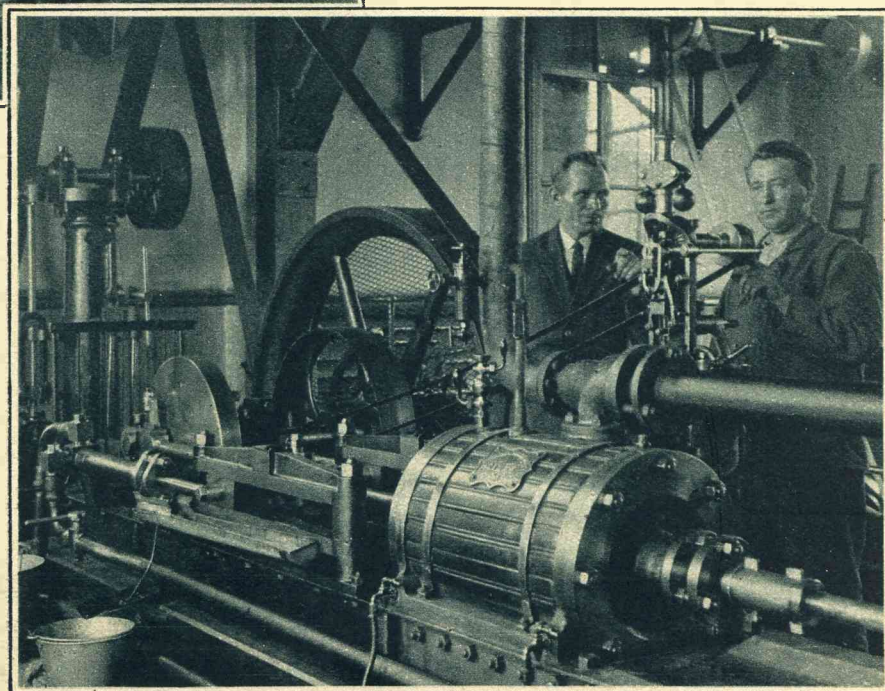

Waar de regenput nog de voorkeur heeft.

Voor de waterleiding geldt dit al in 't bijzonder. Vroeger was men aangewezen op regen- en welwater, en dit water vormde veelal een groot gevaar met het oog op besmetting, wat

Bij de ovens.

Interieur van de machinekamer van het pompstation op Westelijk Walcheren.

Van het bruggetje over het kanaal heeft men een mooi gezicht op de duinen van Westelijk Walcheren.

leiding vrijwel algemeen geworden. Zeeuwsch-Vlaanderen zit nog in een netelige kwestie gewikkeld, waarover we liever niet schrijven. Op Schouwen is de waterleiding nog zeer onlangs tot stand gekomen, en ze heeft alle harten der Schouwenaren nog niet veroverd. Ook daarover hebben we al meermalen geschreven, zoodat we er nu het zwijgen toe kunnen doen.

Het gemak van de leiding in de keuken wordt door deze juffrouw lachend bewezen.

Het kanaal in de duinen, dat het water levert voor het pompstation en bij elkaar 4 K.M. lang is.

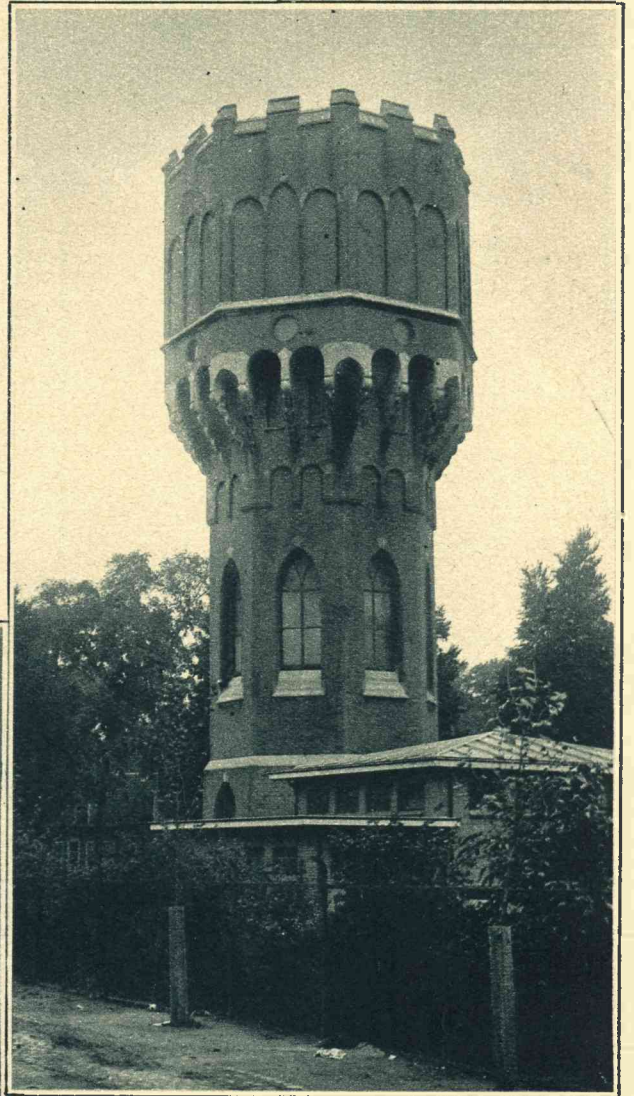
De waterbedrijven betrekken hun water uit de duinen of zandige streken. Veel mooie watertorens heeft Zeeland niet. We kunnen over 't algemeen de groote reservoirs op hun hooge posten niet zeer bewonderen.

Een gunstige uitzondering maakt de nieuwe watertoren te Zierikzee. Deze is een fraai stuk werk. Hoog en slank rijst de geweldige toren uit de boschjes van het bolwerk op en vormt alleszins een verfraaiing van het stedelijk schoon. En zoo ziet men tevens, dat oud en modern goed bij elkaar kunnen passen. Want de eenheid van het panorama op Zierikzee blijft gehandhaafd, ondanks den modernen bouw.

Dat de waterleiding er is of er komt: het stemt tot vreugde. Tot meerdere vreugde zou het echter stemmen, indien men het nut er van algemeen erkende. En dan is er nog dit, dat wij de oude welputten, regenbakken en regentonnen niet willen

Voor een verfrissenden drank in de duinen, waardoor de leiding stroomt.

De watertoren te Middelburg.

missen, in ruil voor koperen kranen. Neen, deze teekenen van een ouden tijd moeten bewaard, zelfs al zijn zij niet meer in gebruik.

Terwijl we dit schrijven, gaan we de vierde vakantie-regenweek in. En we bepeinen, waar al dit water vandaan komt, waar het naar toe moet, en waar wij eigenlijk den moed vandaan halen, bij zulk weer nog over waterleiding te durven schrijven....

X.

STEDESTEMMEN

WESTERSCHOUWEN SPREEKT:

Reeds eeuwen lang bedekken golven
mijn muren, door de zee bedolven.
toen een van ons de zeemeermin
ving in zijn net tegen haar zin.
Had hij haar toch maar laten gaan.
dan zou ik nu nog voortbestaan.
Nu heb ik huid en haar verloren.
er blijft mij slechts de Plompe Toren.

Die staat nu eenzaam aan den dijk.
de wachter van een vroeger rijk.
Hij treurt nu om zijn eenzaamheid.
en raakt zijn laatste krachten kwijt.

De Westerstormen roepen hem
zijn laatste steenen, en zijn stem
is lang verloren.

Hij wacht of 't lot nu eindelijk keert
en men hem deugd'lijk restaureert:
De Plompe toren!

B.P.

UIT OOSTELIJK ZUID-BEVELAND

De molen te WAARDE, die reeds 200 jaar oud is, is dezen zomer weer heelmaal opgeknapt en kan gelukkig weer 'n heelen tijd mee. Foto van het aardige momentje, dat 'n sieraad is voor de omgeving.

Zware arbeid. De paarden voor den dorschmolen.

De molenaarsvrouw hanteert het molenwiel. 't is maar om te toonen, hoe gemakkelijk de molen gedraaid kan worden.

Een dorpskiekje te KRUININGEN. De koeien worden naar de weide gebracht.

Het voederen van de kalveren in de omgeving van MUNNIKENDIJKE.

Aan den oever van 't Viervroudestedenmeer verheft zich de zoogenaamde „Tellskapelle,” waar de legende van den Zwitserschen vrijheidsheld Wilhelm Tell in beeld is gebracht. Foto's Gaberell. — De Zwitsersche eedgenooten zwerea op de Rübli-bergweide hun land van de heerschappij van den Oostenrijkschen landvoogd Gessler te beëindigen.

Het Sensatie-Bericht

door

JOHN D. CLAVERTEN

Mr. Crowdon, nachtredeur van de „Chicago World Times”, wierp van achter zijn schrijftafel een vernietigenden blik op den jongen Dawson, zijn verslaggever.

„Hoor eens, jongeheer,” begon hij met zijn krakende stem, terwijl hij 'n paar getypte vellen copie in de prullenmand wierp, „zoo gaat het niet langer. Ik herhaal voor de zooveelste maal dat ik wat meer sensatie in je berichtgeving verlang. Ik verwacht heelemaal niet dat je op een strakgespannen koord boven de Fifth Avenue een charleston of zooiets danst of dat je den Oceaan of den Hellespont overzwemt, maar ik verwacht wel sensationeele copie van je. Beslist Dawson, je schrijft te tam, ik word onpasselijk van de zoete koek die je me belooft voor te zetten.”

Met een zucht haalde de redacteur de papiermand naar zich toe, greep Dawson's veroordeelde geesteskind er uit en liep de copie met een afkeurenden blik nog eens door. Halverwege gekomen, frommelde hij de vellen tot een bal in elkander, wierp ze met een kordelijk gezicht opnieuw in de prullenmand en vervolgde zijn strafpredikatie.

„En die rommel wil je me in mijn maag duwen voor de rubriek „Misdaden”, Dawson? Je moest je schamen, jongeheer, 't lijkt veel op een verslag van een openlucht-predikant. 't Is voor driekwart letterlijk overgenomen uit het politierapport, een droge opsomming van feiten, elke sensatie ontbreekt eraan. Kijk eens naar de andere bladen, lees de vetgedrukte koppen eens over den overval

van de „Automatic Screw Works”, over den moord op... op... je weet wel, dien fabrikant van bnsvleesch. Lees dat verslag eens van dien diefstal bij Cracks en zeg me dan of ze ons de loef afsteken of niet. Je schrijft nu wel heel aardige dingetjes over gras en bloemetjes en zoo, maar je wilt me toch niet wijsmaken, Dawson, dat je daar van eten kunt, zoolang je geen koe bent?”

„Neen, Mr. Crowdon,” antwoordde Dawson gedwee, terwijl hij zenuwachtig zijn handen wrong.

„Wel, luister dan eens, jongeheer,” ging Crowdon voort, „en leer eens iets van een ouwe rot in het vak. Journalistiek wil zeggen het verschaffen van een zoo groot mogelijke hoeveelheid sensationeel nieuws, vooral sensationeel. Hoe meer sensationeel, zoo veel te meer abonné's, zooveel groter opslag, zooveel meer advertentiecontracten, zooveel meer dollars. En dan zijn we er, Dawson! Voor dollars koop je alles, onnoemelijk veel genoegen en gemak en, wat misschien meer in jouw smaak zou vallen, heele grasvelden met boterbloemen, waarover je nu zoo smakelijk rijmt, alsof je een koe was.

De lezers verlangen sensatie, Dawson, en als je nu nog geen kans ziet om uit de misdadigerswereld

van Chicago sensationeele copie te halen, dan doe je er beter aan Zondagschoolpredikant te worden, dan verveel je mij tenminste niet met je zoete koek”

De redacteur richtte zich gewichtig van achter zijn schrijftafel op en ging voor Dawson staan.

„Toen ik twintig jaar geleden jouw baantje had, Dawson, maakte ik er iets anders van. Ik nam geen politierapport over, maar ik speurde zelf in de onderwereld. Ik keek eens goed rond en maakte kennis met een ouden boef, die geen fut genoeg meer had om zelf nog te „peezen”, maar die me kostelijke aanwijzingen gaf, waar ik iets te smullen kon vinden voor m'n rubriek. In dien tijd stond onze „Times” op dat gebied vooraan. Aan mijn activiteit is het zelfs te danken geweest dat de politie de hand op een gevaarlijk misdadiger kon leggen, den beruchten Burley, van wien niemand enig vermoeden had, dat hij het was, die West-End onveilig maakte. Mijn systeem heeft later school gemaakt, Dawson, er is geen enkel Chicago-blad meer of het heeft zijn nieuwsbronnen, geheime natuurlijk, in de misdadigerswereld zelf. Ik zal je een tip geven, jongmensch; doe als ik heb gedaan en wat de anderen doen: zoek zoo'n ouden schooier op, die je bidwijs kan maken onder de boeven, geef 'm wat dollars voor elk bericht en voor elke aanwijzing die hij je geeft en geef er een sensationeel tintje aan. Dan ben je op den goeden weg. En maak daar nu een beetje haast mee, Dawson, want anders heb je hier je laatste schrijfmachine-lint versleten....”

Met een genadigen hoofdknik verliet mr. Crowdon het redactievertrek en liet Dawson verslagen en boos achter.

De volgende tip, die Dawson kreeg, was er een van een wijk-agent, die hem „linke Jim” aanwees als den man, uit wien een massa copie te halen was als hij zijn gewaardeerde medewerking wilde verleenen. Als gevolg van dien wenk zat Dawson 's avonds in een tweederangs restaurant aan het tafeltje van linken Jim, een gemoedelijk soort inbreker met zeven vonnissen en twintig jaar gevangenisstraf achter den rug.

„Copie wou je hebben, broer, sensationele copie, zei je?” vroeg Jim. „Wel, ik houd me anders niet met dat soort dingen op, broer, er zitten me te veel verraders onder die krantenlui, ik heb er ondervinding van. Maar je ziet me er nogal oprecht uit en niet snugger genoeg om mij in de maling te nemen, zie je. En daarom en zoolang ik nog losloop, wil ik je wel helpen, ik help graag 'n ronden jongen vooruit in de wereld. Ik moet je echter waarschuwen dat ik niet heelemaal „bij” ben, zie je, pas los van drie jaar, onschuldig natuurlijk.”

„Drie jaar?” vroeg Dawson, meewarig het hoofd schuddend. „Langen tijd, hè?”

„Nou, dat ligt er maar aan hoe je 't opneemt, broer. D'r is doorkomen aan, het eerste jaar kom je d'r in, het tweede jaar ben je d'r en het derde jaar ga je d'r weer uit. Het valt mee zooals je ziet. Zoolang het geen tien jaar is, zooals de voorlaatste keer, beschouw ik 't als een lastige gezondheidskuur, weet je?” zei Jim grijnzend. „Enne, vertel me nou 'ns,” vervolgde hij een oogenblik later, „voor wie werk je, broer?”

„Voor de „Chicago World Times”, mister Jim.” „Ah, de Times,” herhaalde Jim, terwijl hij Dawson met een belangstellenden blik opnam. „Heeft daar die ouwe zure Crowdon geen baantje?”

„Hij is mijn baas,” antwoordde Dawson met een mislukte poging om te glimlachen. „Ken je 'm soms?”

„Of ik 'm ken, broer? Beter dan m'n eigen moeder. De hemel beware me voor zoo'n baas. Wat doet-ie 'r voor den kost, beste jongen?”

„Nachtredacteur,” antwoordde Dawson kort. „Zoo, nachtredacteur, hm, 'n onplezierig baantje lijkt het me. Elken nacht in 't touw, broer?”

„Van 's avonds negen tot 's morgens vier,” legde Dawson bereidwillig uit.

„Dat is 'n lange tijd,” zei Jim peinzend, „een heel lange tijd, voor iemand die zijn vak verstaat... Zoo, is die ouwe baas nachtredacteur aan de „Times”? Ik dacht dat-ie allang gepensionneerd was, beste jongen. Voor z'n broodje hoeft-ie 't niet meer te doen, hij heeft aan de „Prohibition” dikke duiten verdiend. Wel, je hebt menschen die nooit genoeg hebben en hij zal er een van zijn. Hm, wat ik je nog vragen wilde, beste jongen, waar kan ik je vinden, als ik iets bijzonders voor je heb?”

„Bel me op, en vraag naar Dawson,” verzocht de verslaggever, „en mocht dit moeilijkheden opleveren, schrijf me dan even een briefje. Kan ik verwachten gauw iets van je te hooren, mister Jim?”

„Misschien, broer, misschien, ik weet niet of het lukken zal, zie je,” antwoordde Jim met een grijns, „maar ik beloof je dat ik mijn best voor je zal doen...”

Het feit, dat Dawson de geheele vertering betaalde, scheen Jim's hart te verteederen, want opstaande verzekerde bij hem nog eens met nadruk: „Ik beloof het je, broer, ik zal m'n best voor je doen hoor. Op 't oogenblik heb ik toch weinig vooruitzicht en nog minder omhanden en het lijkt me wel aardig in dat vak, zoo'n sensatiebericht...”

Gessler beveelt Tell een appel van het hoofd van zijn zoontje te schieten.

En met een breede grijns op zijn boevengezicht verliet linke Jim het restaurant en liet Dawson tevredengesteld achter.

Dienzelfden avond tegen negen uur zette mr. Crowdon zich voor zijn bureau en begon zich ijverig door de stapels nieuwsberichten en telegrammen heen te werken. Tegen een uur in den nacht gaf hij de laatste copie naar de zetterij door en met een zucht van verlichting wierp hij zich achterover in zijn bureaustoel, toen er op de deur werd getikt en Dawson binnentrad.

„Mr. Crowdon, ik ontvang zoeven een bericht van een brutalen overval maar...”

„Waar?” vroeg Crowdon, onmiddellijk geïnteresseerd.

„Ergens in West-End, maar waar weet ik nog niet. De kwestie is, dat ik een nieuwsbron heb opgespoord, mr. Crowdon, gedachtig aan den raad, dien u me gisteren gaf.”

„Goed zoo!” prees de redacteur, in zijn handen wrijvend. „Nu ben je op den goeden weg, Dawson. Wie is het, die je het nieuws levert?”

„Linke Jim, mr. Crowdon.”

„Ken ik niet, maar dat doet er niet toe. Heb je van hem het bericht of van de politie?”

„Van Jim en het schijnt dat de politie er zelfs nog geen kennis van draagt. Blijkens het verslag dat ik hier heb is de misdaad nog geen uur geleden gepleegd, maar om de vlucht van de daders niet in gevaar te brengen wil Jim de bijzonderheden omtrent de plaats van den overval niet voor drie uur meedeelen...”

„Geen bezwaar, Dawson, geen bezwaar,” viel Crowdon haastig uit, „stuur het door naar de zetterij, dan vullen we wat er aan de copie ontbreekt om drie uur wel bij. De editie verschijnt dan wel een half uur later, maar daartegenover staat dat we met een schitterende primeur uitkomen. Is het iets om van te smullen, Dawson?”

„Jim heeft de copie persklaar laten brengen door een taxi-chauffeur, mr. Crowdon en zooals het hier staat...”

„Lees eens voor, lees eens voor,” verzocht Crowdon nieuwsgierig.

Dawson vouwde een dicht beschreven velletje

papier open en begon met vlugge stem te lezen.

„In den afgelopen nacht, even over twaalfen, heeft er in West-End een brutale overval plaats gehad, waarvan het vrouwelijk slachtoffer eenige ontzettende oogenblikken heeft doorgemaakt...”

„Goed zoo, goed zoo,” prees Crowdon, „die inleiding prikkelt de nieuwsgierigheid. Heeft die Jim dat geschreven?”

„Vermoedelijk wel, mr. Crowdon.”

„Hm, hij heeft gevoel voor journalistiek, Dawson; je kunt misschien nog wat van hem leeren. Ga maar door.”

„Voor de juiste toedracht van het gebeurde laten wij hier het verslag volgen van een bijzonderen medewerker, die tot in de finesses omtrent de misdaad was ingelicht, nog voor de politie er kennis van droeg.”

„Prachtig, Dawson, correctie is volmaakt overbodig. Ga door.”

„Om ongeveer twaalf uur werd mrs. X., wonende in de IJ-straat, no. Z., plotseling uit haar slaap gewekt door het heftig aanslaan van haar hond, waaruit zij begreep dat er onraad in haar woning moest zijn. Opstaande trok zij haastig een kimono aan, naar wij vernamen een creatie van de in onze stad welbekende miss Chesterton, en...”

„Origineel, zeer origineel,” viel mr. Crowdon Dawson in de rede.

„en draaide het licht op, waarna zij tot haar ontzetting bemerkte dat er een gemaskerde man in haar slaapkamer gedrongen was, terwijl een gestommel in de gang bewees dat daar nog een of meerdere bandieten aanwezig waren, die blijkbaar bezig waren den hond onschadelijk te maken.

Het is onmogelijk de ontsteltenis te beschrijven van de arme, beklagenswaardige vrouw, toen zij het volgend oogenblik 'n tweeden bandiet de kamer zag binnentreden, gewapend met een dreigend opgeheven revolver, die voortdurend op haar gericht werd gehouden. Kille ontzetting maakte zich...

„Dat is goed, kille ontzetting is goed...” liet mr. Crowdon zich ontvallen.

„maakte zich van haar meester; radeloos als ze was verloor ze haar zelfbeheersching en viel sidderend op de knieën. Toen zij, in de meening

dat men haar wilde dooden, om levensbehoud wilde smeeën, werd zij zoozeer door emotie overmand dat zij zich verslikte in haar gebit en den verstikkingsdood nabij was.

De worsteling van het doodsbeangste slachtoffer bood een verschrikkelijken aanblik, maar eindelijk gelukte het haar het gebit uit haar keel te krijgen en adem te halen, waarna zij met verstikte stem om genade riep.

De misdadigers traden op haar toe en reeds

de politie ook hopeloos zoeken zonder nadere aanwijzing."

"Geen politie erin, Dawson, niet voor wij alle bijzonderheden kennen," gebood Crowdon, "we zullen de zaak tot het laatste oogenblik in handen houden. Allemachtig, wat een reclame, Dawson! Noteer even, laat boven het bericht plaatsen: „Brutale nachtelijke roofoverval in West-End." En daaronder: „Alleenwonende dame in haar slaap verrast door gemaskerde en gewapende handieten:

de waakhond afgemaakt, mrs. X. na urenlange gemarteld en gebonden te zijn uit haar vreeselijken toestand verlost door mr. Crowdon, een der redactieleden van de „Chicago World Times". Heb je 't Dawson? Ja, vlug naar de zetterij dan, over drie kwartier zullen we de rest wel hooren...."

Mr. Crowdon bracht het volgende uur in hoogst opgewonden toestand door en was op het punt zijn laatste restje geduld te verliezen, toen Dawson binnenstormde met een briefje.

"Zooeven bezorgd, mr. Crowdon, en aan u geadresseerd," hijgde hij.

Met een ruk opende de redacteur het couvert en vouwde het briefje open en onmiddellijk zag Dawson zijn chef wankelen en naar adem happen. Met een kreet viel hij als vernietigd in zijn stoel terug, veerde direct weer op en stormde de deur uit.

Verbijsterd keek Dawson hem na en toen zijn blik op het briefje viel dat Crowdon had laten vallen, greep hij ernaar en las het volgende: „Geachte heer Redacteur. In mijn hoedanigheid van bijzonder correspondent van de „Chicago World Times", bericht ik u, dat de roofoverval, waarvan in mijn verslag sprake was, gepleegd is in een woning, gelegen Dorringtonstreet no. 14. Ik twijfel er niet aan of u zult zich willen haasten het arme slachtoffer uit haar benarde positie te verlossen en verzoek u haar mijn verontschuldigingen aan te bieden voor de ietwat hardhandige wijze waarop wij met haar moesten omgaan.

Waar ik nooit anders dan de aangenaamste herinneringen heb behouden aan uw bijzondere activiteit van twintig jaar geleden, welke prijszwaardige eigenschap me op tien jaar gevangenisstraf is komen te staan, vertrouw ik dat mijn kortstondige medewerking aan uw geacht blad ook bij u niet anders dan prettige herinneringen zal achterlaten.

Met vriendelijke groeten aan mijn ex-collega-Dawson, teekent, Jim Burley."

Hoofdschuddend las Dawson den brief nog eens over en met een flauw vermoeden van een onheil greep hij naar het adresboek.

"D-a.... D-e.... D-i.... D-o," mompelde hij, „Dorringtonstreet 8-10.. 12.. 14.... Hier is het...."

Met een kreet van ontsteltenis sloeg Dawson het boek dicht en viel verschrikt in een stoel: Dorringtonstreet no. 14 was bewoond door mr. en mrs. Crowdon en de eerste was nachtredeacteur aan de „Chicago World Times"....

Tell doodt Gessler met een pijlschot en verklaart 't land vrij.

geloofde mrs. X. dat haar laatste uur geslagen was, toen zij zich plotseling voelde beetgegrepen en op het bed geworpen. Zonder moed of kracht om zich te verweren, liet het slachtoffer zich binden, waarna een der schurken haar onder bedreiging met den dood preste de plaats te verraden waar het geld en de kostbaarheden geborgen waren. Na eenig verzet...."

"Wacht even, Dawson, maak er wanhopig verzet van en voeg er nog bij: „waarbij de handieten zich niet ontzagen de arme mrs. X. te martelen om hun dreigementen kracht bij te zetten." Ga door, Dawson."

"kracht bij te zetten," herhaalde Dawson, „wees zij de kluis aan, die, zooals in de meeste moderne woningen, in de slaapkamermuur gemetseld is. Vervolgens werd zij gedwongen om...."

"En gemarteld, Dawson, ga door," gebood Crowdon.

"en gemarteld om den sleutel van de kluis af te geven, waarna de handieten deze openden en zich van den inhoud meester maakten. Volgens betrouwbare opgaven is den misdadigers een buit in handen gevallen van meer dan negenduizend dollars in banknoten en een aantal juweelen, waarvan de waarde nog niet bekend is.

Een typische bijzonderheid is nog, dat het slachtoffer, dat bij het vertrek van de bandieten gebonden werd achtergelaten, uit haar vreeselijken toestand is verlost door onzen nachtredeacteur, die om ongeveer drie uur van den gepleegden overval kennis kreeg."

Mr. Crowdon sprong verbijsterd op.

"Dus de vrouw, mrs. X., ligt er nog, Dawson?"

"Dit bericht zegt het, mr. Crowdon, en er is helaas geen reden om er aan te twijfelen," antwoordde Dawson. „We kunnen voorloopig ook niets doen om het slachtoffer te helpen, 't is voor

Tell ontsnapt door aan land te springen en de boot met zijn vervolgers in het meer terug te stooten.

Blauwe en Grijsze Oogen

KORTE INHOUD VAN DE VORIGE AFLEVERINGEN

Amos Beijvin, een luchthartig Londensch student, wordt plotseling genoodzaakt, zich een bestaan te scheppen, daar zijn vader hem slechts weinig fortuin nalaat. Deze heeft zich in een vlaag van zwaarmoedigheid van het leven beroofd na het vertrek zijner vrouw. Amos heeft eerst eenige maanden bij Canadeesche vrienden, de familie Mazeline, doorgebracht, en zich met hun dochter Fay verloofd. In Londen teruggekeerd, bezoekt hij met eene vriendin, Muriel Lampière, een nachtclub; er wordt een inval gedaan, hij helpt Muriel ontvluchten, maar stelt zich onder invloed van den wijn bij zijne arrestatie teweer en doodt bij ongeluk een agent. Hij wordt veroordeeld tot twee jaar dwangarbeid; op de reis naar de gevangenis te Dartmoor derailleert de trein, waarmee hij

Neen, ga niet weg," vervolgde hij, en greep haar bij haar schouder, doch zij schudde zijn hand van zich af en ging voor 't raam staan. Hij volgde haar.

„Goed dan, ik zal je niet aanhalen, als je dat liever niet hebt. De meeste meisjes houden er van, maar jij bent anders, geloof ik. Ik wil je echter nog even de vaststaande feiten van het heele geval onder oogen brengen. Hoewel je alles reeds vroeger gehoord hebt, wil ik je er toch nog eens aan herinneren, want je schijnt het weer vergeten te zijn — tenminste, zoo komt het mij voor. Je weet, dat je stiefvader, onder anderen, makelaar is voor de boeren en kleinere handelslui hier uit den omtrek: hij koopt en verkoopt voor hen, op voorschot, en dikwijls rijdt hij naar Glamisdale met verschillende duizenden dollars in zijn zak, die hij tegen den betaaldag van zijn cliënten heeft geïnd, en die hij dan op de bank in de Victoria Street brengt. Vroeger — voor hij Tom beter kende — liet hij hem dikwijls het geld wegbrengen. En je weet wat er gebeurd is bij die gelegenheden?"

„Jij en je vrienden..." viel Fay hem driftig in de rede.

„Kindlief!" antwoordde hij koel, „noch ik, noch mijn vrienden zijn voogd over Tom. Hij speelt poker, bridge en shimmy — en verliest heel vaak. Toen hij zijn eigen geld erdoor had gemaakt, leende hij de dollars van de cliënten van je vader — met 't vaste voornemen ze terug te betalen wanneer hij gewonnen had. Maar lui zooals Tom leeren nooit winnen bij het spel. Ze verliezen hun tegenwoordigheid van geest. Ze zetten maar in het wilde weg op en willen niet naar raad luisteren. Maar Tom heeft nog erger dingen gedaan dan spelen met het geld van andere menschen. Hij moest zijn stiefvader verantwoording geven voor de sommen, die hij op de bank had moeten deponeren, en daarom heeft hij — hoe zal ik het noemen? — heeft hij reçu's vervaardigd met de handteekening van den bankdirecteur erop. Je zegt wel, dat ik Tom ruïneer, maar begrijp je wel goed, wat er gebeurd zou zijn, als Tom mij niet in zijn vertrouwen had genomen.

DOOR

BARONESSE ORCZY

wordt overgebracht; zijn bewakers zijn beiden dood, en een verpleegster, die zich voor hem interesseert, redt hem en doet hem doorgaan voor een zekeren mr. Madoc, die bij de treinramp om het leven is gekomen. Zij vertrekt naar haar zuster in Winnipag, en helpt hem met het paspoort en in de kleeven van Mr. Madoc uit Engeland te vluchten, eveneens naar Canada. Na verschillende betrekkingen komt hij tenslotte als knecht op de farm van mr. Crum. Op een goeden dag

en als ik mij niet als een vriend tegenover hem gedragen had?"

Daar Fay niet antwoordde, vervolgde Mr. Horfman kalm:

„Op een goeden dag bracht Tom mij een stapeltje van die reçu's. Zij liepen tot een bedrag van over de twaalfhonderd dollar. Zijn stiefvader had er naar gevraagd, maar Tom had hem afgescheept met te zeggen, dat hij ze in zijn eigen safe had weggesloten. Maar Mr. van Menterghem was plotseling op de gedachte gekomen om zijn kassiersboek op te vragen. Alles moest dus aan het licht komen. Tom kwam in zijn nood bij mij, en weet je wat ik toen gedaan heb? Heeft hij je dat nooit verteld?

redt hij op den weg bij de farm de ziekelijke mrs. van Menterghem en haar verpleegster (die Blauwoogje, zijn beschermster, blijkt te zijn), wier paard op hol geslagen was. In het huis van den heer van Menterghem blijkt hem, dat deze na den dood van den heer Mazeline met diens weduwe getrouwd is, en ontmoet hij zijne vroegere verloofde Fay, die thans zoo goed als geëngageerd is met een Duitschen Canadees mr. Oskar Horfman. Hij neemt het voorstel van mr. van Menterghem aan, om bij dezen in dienst te treden als zijn assistent en als opvoeder van Fay's lastigen jongen broeder Tom. Hij moet Tom bevrijden van Horfman's slechten invloed, waardoor hij tot spelen en drinken kwam. Horfman bezit eenige valsche chèques, waarmee Tom oplichting heeft gepleegd; hij heeft die zaak echter verzwegen, op voorwaarde, dat Fay hem huwen zou.

Nu, ik heb de heele som van twaalfhonderd dollar bijbetaald op het bankkonto van Mr. van Menterghem..."

„Nadat je eerst meer dan vijfduizend dollar van Tom's geld bemachtigd had..."

„Ik?"

„Jij of je vrienden..."

„Waarom houd je toch steeds vol, dat de lui tegen wie je broer verloren heeft, mijn vrienden zijn? Maar al was dat ook zoo... het was een absoluut eerlijk spel. Tom is een geboren speler. Hij kan niet zien dat er gekaart wordt, zonder mee te willen doen. Ik, noch iemand anders zal hem

dat ooit af kunnen leeren. Ik heb die twaalfhonderd dollar voor hem uit mijn eigen zak betaald, alleen omdat hij jouw broer is..."

„Maar de reçu's heb je gehouden..."

„Die... vervalschte... reçu's, ja! Dat is voor mijn eigen veiligheid, en die van Tom. Maar laat me je er nogmaals aan herinneren, dat dat niet alles is.... Toen ik die reçu's van Tom afkochte, heb ik hem laten beloven, dat hij nooit meer een kaart zou aanraken..."

Fay uitte 'n scherp, ongeloovig, ironisch lachje.

„Jij hem dat laten beloven!" zeide zij.

„Je gelooft me dus niet?"

„Neen," antwoordde Fay. „Ik geloof je niet."

„Enfin, misschien heb je daar wel gelijk in," vervolgde hij cynisch. „Tom's zaken boezemen mij eigenlijk alleen maar belangstelling in, omdat hij jouw broer is. Maar wat er ook van zij — later gebeurde er nog dit: op een avond, dat Tom meer had verloren dan gewoonlijk, gaf hij een vriend van mij een chèque van achthonderd dollar, die hij aan hem verloren had bij 't poken. Gelukkig echter voor Tom — ik mag wel zeggen, gelukkig voor ons allemaal — liet mijn vriend mij die chèque zien, vlak voordat hij ze op de bank zou gaan innen. De handteekening van je stiefvader stond er op. En gelukkig had ik toevallig achthonderd dollar in mijn portefeuille. Ik bood die aan mijn vriend aan in ruil voor de chèque, waar hij onmiddellijk op inging. Nu weet je even-

Wel waarvan spraken zij die drie daar aan de deur? (Dordtsche dames maken een buurtpraatje.)

goed als ik, dat je stiefvader die chèque nooit geteekend heeft, en dat de straf voor valsheid in geschrifte tot zeven jaar dwangarbeid kan loopen. En bedenk wel, dat dat niet de eerste maal was, dat Tom van die uitstapjes op schoonschrijfgebied maakte! Ik heb drie chèques in mijn bezit — voor kleinere bedragen — waarmee hij mij op verschillende tijden heeft probeeren te betalen, en die ik in mijn safe bewaar, bij het... het bundeltje gefingeerde bankreçu's... uit vrees, dat zij in vreemde handen zouden vallen. En nadat ik Tom gezegd had, dat ik mij niet langer voor den gek liet houden met valsche chèques, probeerde hij zijn geluk bij een van mijn vrienden."

Zonder zich te bewegen had Fay naar het heele relaas geluisterd. Zij stond met afgewend hoofd tegen de omlijsting van het raam geleund, en Mr. Horfman's welluidende stem, met 't lichte, Germaansche accent, klonk haar in de ooren als een dootsklok, die het sterven van haar laatste hoop op wat levensgeluk uitluidde.

Toen Amos' brieven steeds zeldzamer werden, en tenslotte geheel wegbleven; toen zij in de kranten gelezen had van zijn arrestatie — zijn ongeluk noemde zij het altijd — van het proces, het vonnis, het spoorwegongeluk, dacht zij, dat zij den beker van het verdriet reeds tot op den bodem geledigd had. Maar nu wist zij wel beter. Het verleden, hoe verschrikkelijk het ook geweest mocht zijn, leek nu reeds minder duister, minder somber dan het heden en de toekomst.

In de laatste twee jaar was Fay geestelijk veel gegroeid. Haar moeder had veel van haar gevraagd. Toen zij weduwe was geworden, moest zij verzorgd en geleid worden, haar geldzaken moesten in orde worden gehouden, haar gezondheid in acht genomen. Dat alles had Fay gedaan. En dan was Tom er ook nog — toch al een moeilijke en eigenzinnige jongen. Hij had dezen Mr. Oskar Horfman leeren kennen en hem bij zijn moeder in huis gebracht. Fay had dadelijk een afkeer tegen den man gevoeld, en al spoedig bemerkte zij, dat het steeds moeilijker werd om het oog te houden op Tom's gedrag, en om den slechten invloed van zijn nieuwen vriend tegen te gaan. Fay was er dan ook niet heelemaal in geslaagd, maar zij deed haar uiterste best, en zij koesterde nog altijd de hoop, dat Tom met de jaren verstandiger zou worden. In die dagen had Mr. Horfman zijn zaken — welke die dan ook zijn mochten — ergens in Alberta, gelukkig een heel eind van de woonplaats der Mazelines. Haar herleeftde hoop weerhield Fay ervan te veel te piekeren, en haar zorg voor Tom overschaduwde haar verdriet om Amos. Toen kwam het tweede huwelijk van haar moeder, de verhuizing naar de ranch in Alberta, het hernieuwde verschijnen van Mr. Oskar Horfman. Hij was, naar het scheen, een vriend of een zakenkennis van Mr. van Menterghem; hij was het ook geweest, die den jovialen Hollander met de Mazelines in kennis had gebracht. Het liefste zou Fay er toen tusschen uit zijn getrokken. Haar vader had haar een klein vermogen nagelaten, zij was dus onafhankelijk, en zij zou het heerlijk gevonden hebben om als werkend meisje een vrij leven te leiden met prettige vriendinnen, in Montreal, of Quebec, of misschien wel in Londen of Parijs! Een tijdlang was dat haar grootste illusie, doch haar moeder had haar gesmeekt, niet weg te gaan. En de maanden waren voorbijgegaan — achttien lange maanden — en telkens gebeurde er iets, dat de verwezenlijking van haar droom belette: het auto-ongeluk, dat de gezondheid van haar moeder geheel verwoestte; de winter, in een zachter klimaat doorgebracht; en altijd, altijd Tom; zijn schulden, zijn losbandig leven, zijn slechte vrienden; altijd zorg en angst voor hem — en daarbij de herinnering aan Amos, die steeds levendiger in haar scheen te worden. Was het met hem niet dezelfde geschiedenis geweest? Nachtgelegenheden — Miss Lamprière — politie-inval — ook hoogstwaarschijnlijk schulden, en daarna... En hier in Glamisdale hetzelfde: speelgelegenheden — drank — schulden, steeds meer schulden! En nu het toppunt: een afschuwelijk, afschuwelijk huwelijk. Het einde van alles. Haar verdriet werd wanhoop, want uit deze val zag zij geen uitweg meer. Tom! Zij kon immers niet toestaan, dat Tom denzelfden weg opging als Amos. Eerst haar verloofde, en nu haar broer. Dat zou al te erg zijn.

Oskar Horfman had reeds lang opgehouden te spreken. Hij wachtte nu — wachtte tot zijn voor-

den tot haar zouden zijn doorgedrongen. Zij had hem reeds gedeeltelijk haar toestemming gegeven; vandaag moest hij haar eind-beslissing hebben. Hij twijfelde er geen oogenblik aan, of zij zou hem die geven. En niet alleen om dien idioot, Tom. Horfman was een van die mannen, die er vast van overtuigd zijn, dat elke vrouw overwonnen kan worden, als de man maar met genoeg beslistheid te werk gaat en haar genoeg heimint. Aan allebei die voorwaarden voldeed Oskar Horfman, en bovendien bezat hij dat bijzondere soort verwaandheid, dat een man zeker maakt van zijn macht over de vrouw, die hij met zijn liefde heeft verkozen te vereeren. „De liefde van den man wint het tenslotte toch,” was een van zijn geliefkoosde lijfspreuken. „Zij is sterker dan die van de vrouw, machtiger en dwingender, omdat zij onverwoestbaar is. Tegenzin zal zij overwinnen kunnen — zelfs haat. En,” zei hij tegen zichzelf, wanneer hij aan Fay dacht, „werkelijk haten doet zij mij niet.”

„Je ziet dus wel, Fay,” begon hij, toen hij aan de uitdrukking van haar gezicht zag, dat haar gedachten weer gestuit waren op het kruispunt, dat zich onherroepelijk in haar leven voordeed, en begreep, dat hij al zijn best moest doen, om haar den weg te doen inslaan, die voor hem het aangenaamste zou zijn, „je ziet dus wel, dat mijn toestand heel précair is. Door die vervalschte chèques achter te houden, doe ik iets, wat men noemt „een misdaad door de vingers zien” en daarmee handel ik niet alleen tegen mijn eigen belangen in, doch zou ik mij ook de veroordeeling van ieder rechtgeaard mensch op den hals halen. Vraag het maar aan wien je wilt. Leg de feiten aan welken man dan ook voor, en hij zal je antwoorden: „Het is Horfman's plicht die chèques aan de politie ter hand te stellen.” En dat is het inderdaad, dat geef ik toe. En als Tom en ik datgene voor elkander zouden blijven, wat we tot nu toe zijn: alleen maar leden van dezelfde club — kennissen, eenvoudig — dan zou ik ook inderdaad mijn plicht vervullen als burger van dezen Staat, en Tom zelf de gevolgen van zijn wandaden laten dragen.”

„Dat zou voor ons allemaal misschien nog wel het beste zijn,” mompelde Fay werktuiglijk, want haar lippen vormden de woorden zonder dat haar hersens er in toestemden.

Oskar Horfman wachtte een paar seconden, voor hij antwoordde: „Het is natuurlijk aan jou, om daarover te oordeelen. Niettegenstaande alle onaangenaamheden, die je mij gezegd hebt, houd ik toch te veel van je, om je zoo te zeggen het mes op de keel te zetten. Ik wil alleen maar, dat je goed begrijpt, dat ik, voor de vrouw van mijn broer — want dat zou Tom dan natuurlijk worden — mijn geweten wel zou kunnen sussen. Voor haar zou

Bij de kerk te Moordrecht.

ik datgene doen, wat ik niet voor een kennis, zelfs niet voor een vriend zou overhebben. Dat begrijp je toch zeker?”

Fay begreep het, en gaf het met een moedelozen zucht toe. „Het komt tenslotte immers op hetzelfde neer. Je bent van plan Tom te achtervolgen, tenzij ik er in toestem met je te trouwen.”

„Als je het nu beslist zoo wilt formuleeren...”

„Ik sta er op, de waarheid te weten,” antwoordde Fay, heftiger dan zij tot dan toe gesproken had. „De Hemel alleen weet, waarom je een vrouw wilt hebben, die niet van je houdt, die nooit van je zal kunnen houden.”

„O, ik zal mijn kans wel weten te benutten,” zeide hij met een scheef glimlachje.

Zij keek hem strak in de oogen, in zijn staalgrijze oogen, waarin zeker nog nooit een onzelfzuchtige liefde geglansd had.

„Je kans?” vroeg zij. „Je kans op een leven van ellende! Want weet wel,” vervolgde zij, „weet wel, dat het ellende beteekent, getrouwd te zijn met een vrouw, die je niet liefheeft.”

„De liefde zal wel komen, kindje,” verklaarde hij. „Later.”

„Nooit!”

„Ik zou je kunnen herinneren aan het Fransche spreekwoord: il ne faut dire ni jamais ni toujours.”

„Ben je dan niet bang?”

„Waarvoor?”

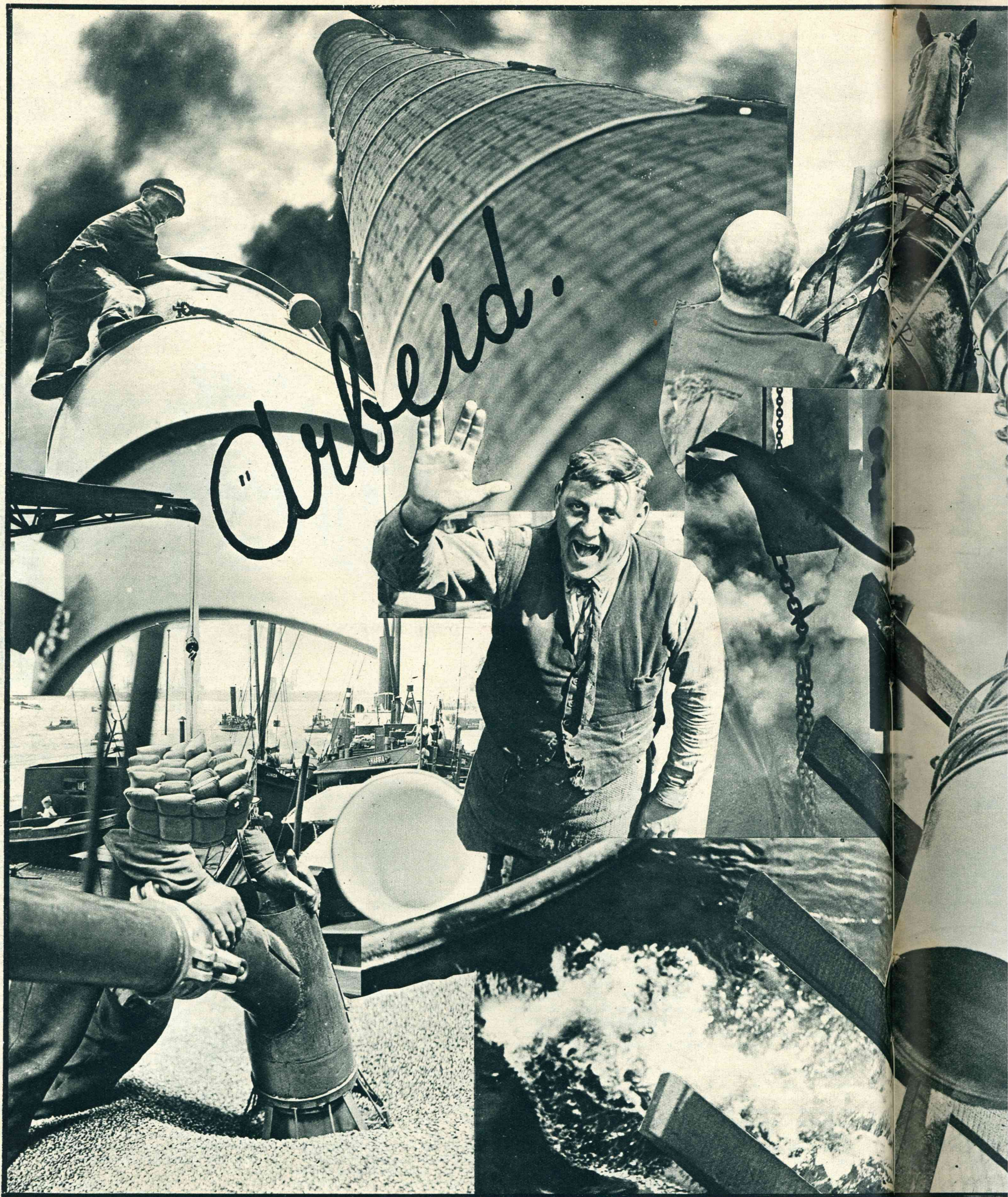
Toen zij niet antwoordde, zeide hij: „Ik ben alleen maar bang voor je weigering.”

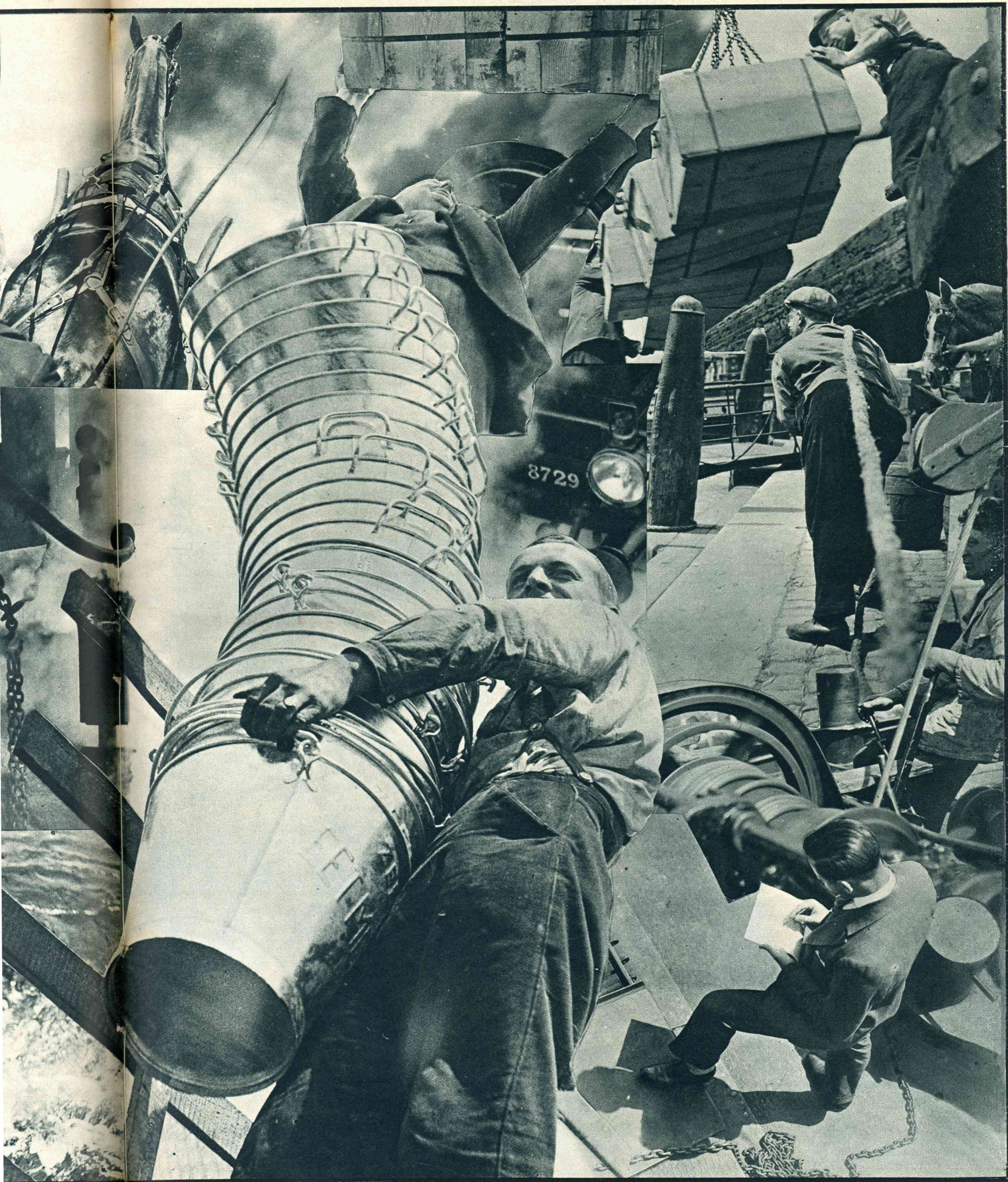
„Mij dunkt dat daar niet veel kans op is — nu.”

„Zou je den dag willen vaststellen?”

„Ik moet er eerst met mijn moeder over spreken.”

(Wordt voortgezet)

„In Holland staat een huis.”

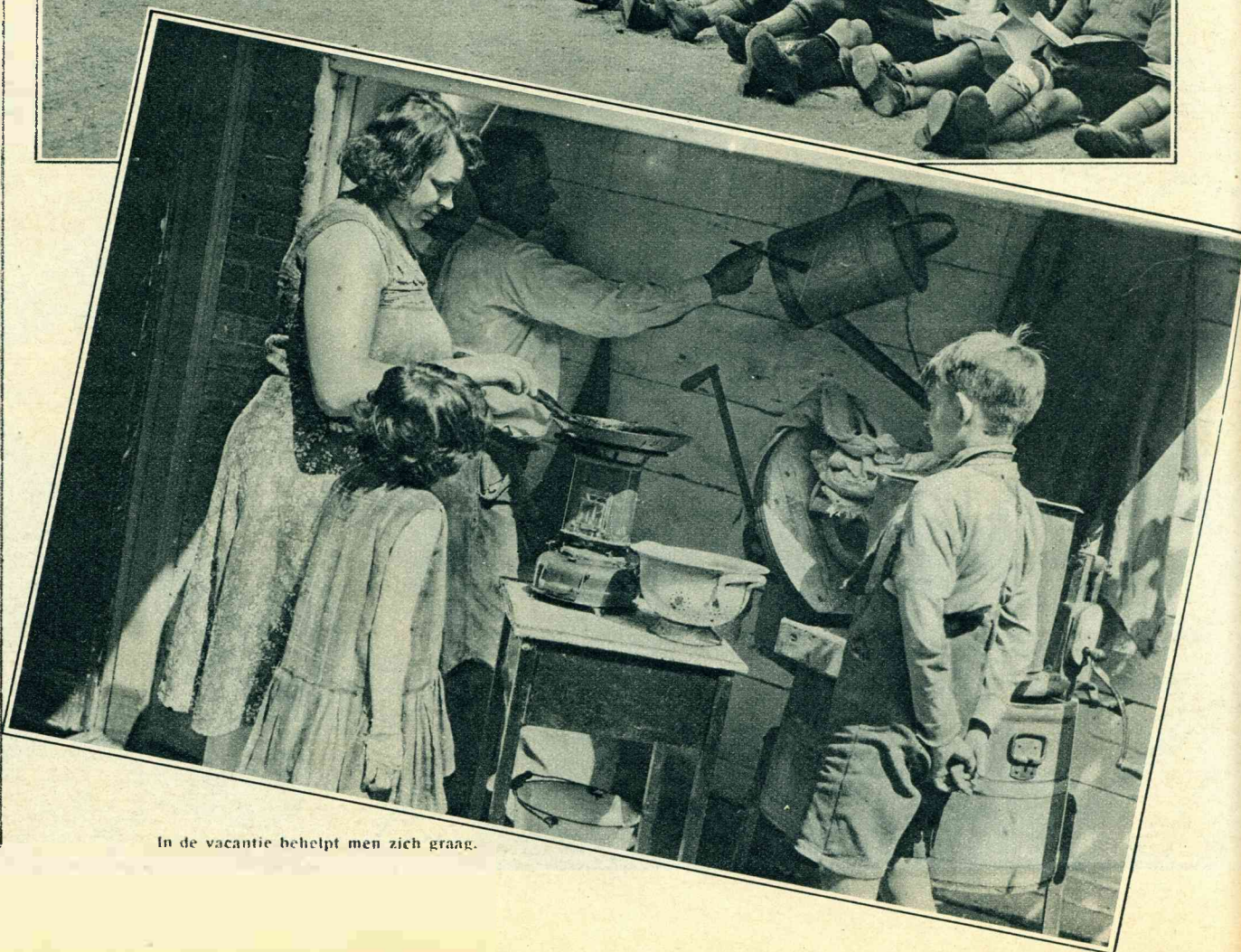
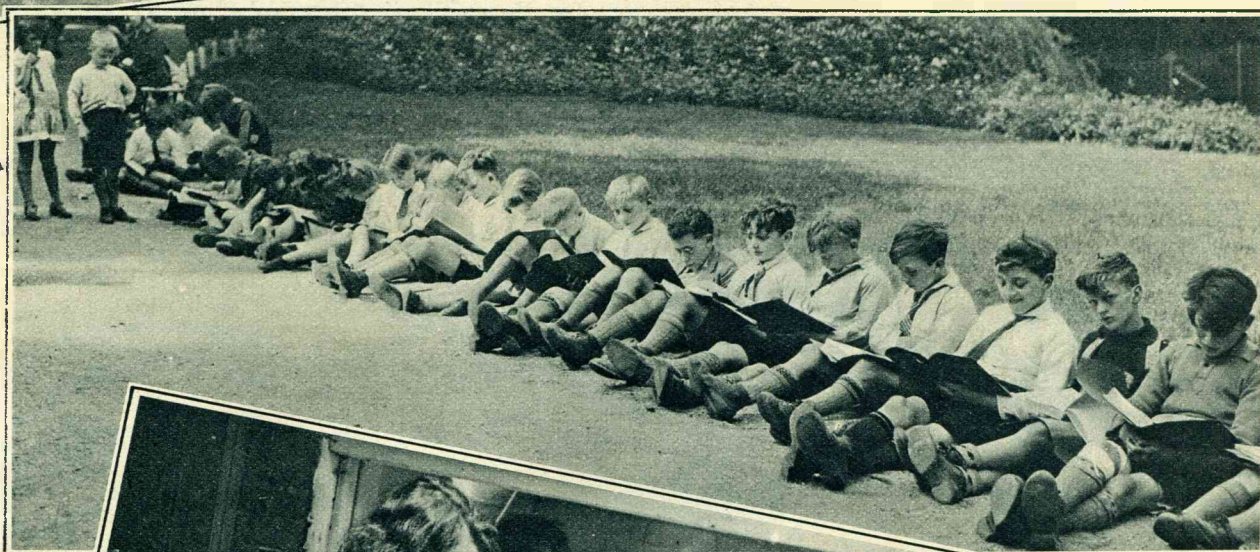
Vacantie

Vacantie, vacantie, o, jongens wat een pret.
Thans boeken en schriften op zijde gezet....
We bevinden ons thans volop in vacantielijd.
Nu we dit schrijven past het weer goed bij zoo'n
tijd van vrijheid en blijheid. 't Is misschien een
weinig al te warm. Maar er is water en wind,
welke die warmte wat temperen. Vooral in en
bij 't water is het thans heerlijk. Waar kan men
beter toeven dan aan 't strand of in een of
ander zwembassin? Maar heel den buiten is nu
wel zeer geschikt terrein. Als er maar een beetje

Het sensationeele moment: de
voeten tippen al in 't zilte nat.

De openlucht-leeszaal

In de vakantie behelpt men zich graag.

Aardappels jassen voor 't heele kamp! 't Is geen „lolletje“.

Een aardig plaatje van 'n vacatiekindje.

Prettige vacantie-arbeid. De boer denkt er anders over.

mind staat om het kampement en verschillende schaduwplekjes aanwezig zijn, dan gaat alles uitstekend. We geven hierbij een serie vacantieplaatjes, waaronder ook van de Rotterdamsche Vacatieschool, die alle voor zichzelf spreken. De sfeer der vacantie is in die prentjes o. i. juist getroffen. De vrijheid en blijheid werden er goed in weergegeven. Als tegenstelling met deze vacantie-pagina's vindt men elders in ons blad een zeer karakteristiek en modern beeld van den Arbeid. De kern, de synthese, van den forschen, stoeren arbeid komt sterk uit in dit beelden-complex. Wij bevelen deze speciale pagina's ook in de bijzondere aandacht onzer lezers aan. d. H.

Vanaf de duinen begroeten de kinderen der Rotterdamsche Vacatieschool de schepen aan den Hoek.

Vacantie-Asschepoester.

De Erfgenaam

DIE ZICH SCHUIJL HIELD

DOOR CHARLES GARVICE

Goeden nacht, baas," zei Dick Reeve. „Goeden nacht, Kate."

Hij stak haar de hand toe, maar zij hield zich alsof ze het niet zag, keerde zich om en nam de lantaarn op.

Zij lichtte haar vader bij tot in z'n kamer en ging toen naar haar eigen kamertje. Het was een klein armoedig ingericht vertrek onder het dak. Er stond enkel 'n bed in, een stoel, 'n tafel en 'n waschtafeltje; maar alles zag er netjes en zindelijk uit; en 'n bos bloemen op tafel, de net geschikte gordijnen en 'n gevuld boekenrek getuigden van de resultaten der kostschoolopvoeding.

Kate begon zich uit te kleeden. Ze maakte heur haar los en keek toen onderzoekend in den kleinen spiegel. Maar ze zag niet het beeld van haar eigen meisjesachtige schoonheid, doch het gezicht en de gestalte van den man, die haar vader betrapte had in 't bosch.

Sedert ze hem gezien had, was hij geen oogenblik uit haar gedachten geweest. Zelfs terwijl Dick Reeve haar zijn liefde had verklaard, had ze het knappe gebruiende gelaat steeds voor zich gezien.

Zijn stem, zoo kalm en beheerscht, had in haar ooren geklonken, terwijl Dick sprak. Hij — die vreemdeling — had gesproken op een manier, welke iets had doen ontwaken in 't diepst van haar hart. Zij herinnerde zich ieder woord, elk gebaar, iederen blik van hem. Ze trachtte hem te vergeten door aan haar vader te denken en aan de liefdesverklaring van Dick Reeve; maar die vreemde man, dien ze pas twee maal had gezien, drong door alles heen, kwam boven alles uit.

Zij kleedde zich langzaam uit en ging naar bed, maar toen ze tenslotte in slaap gevallen was, vervolgden haar in haar droomen nog de gestalte, het gelaat en de stem van den vreemdeling.

TIENDE HOOFDSTUK.

Esther zou liever gestorven zijn, dan dat ze het bekend zou hebben, maar, evenals Kate Transom, dacht ook zij zeer veel aan Jack Gordon, den meesterknecht van de boerderij van het huis. Er was iets aan dien jongen man, dat haar, zooals ze het uitdrukte, irriteerde. Hij had zoo'n buitengewoon knap gezicht en zijn diepe stem klonk zoo muzikaal; en bij al z'n ruwheid leek hij zoo zacht en teergevoelig; wat was hij niet bezorgd voor haar geweest, toen ze met de bijl bezig was en hoe dol was hij op z'n hond!

Maar ondanks dat alles, zoo verklaarde ze zichzelf, viel hij toch niet in haar smaak; hij was veel te ruw. Lieve help, hij was bijna onbeschoft geweest tegenover haar, miss Esther Vancourt van Vancourt Towers, zijn meesteres! Ze nam zich voor, hem flink op z'n plaats te zetten als ze hem weer ontmoette. Maar het ergste was, dat ze hem al eens vaker uit de hoogte behandeld had en dat hij er niets om scheen te geven; hij had zijn wil zelfs tegenover den haren gezet; ja, ze herinnerde zich nu, dat hij haar de bijl haast met geweld had afgenomen. Maar ja, ze was rechtvaardig en ze herinnerde zich ook, dat hij zich, om haar eigen bestwil, had verzet tegen haar wenschen.

Ongetwijfeld zou ze nog wel meer over Jack Gordon hebben gepeinsd, als mr. Selby Layton niet bij haar was geweest. En het moet gezegd worden, dat Selby Layton charmant gezelschap was. Esther en miss Worcester begonnen zich aardig te vervelen eer hij kwam. Ze waren in den rouw voor Sir Richard en konden dus uitgaan noch ontvangen; het groote huis met de ontelbare kamers en de uitgestrekte gronden daar omheen hadden zwaar op haar gewogen en de aankomst van mr. Selby Layton, een man uit de stad, was zeer welkom geweest.

Hij praatte gezellig en over alle mogelijke onderwerpen, waarvan sommige voor Esther nog

nieuw waren; hij zong en speelde als een engel, en zijn woorden en blikken en gebaren toonden aan, hoe veel er hem aan gelegen was, de gunst te verwerven van de beide dames. Hij overlaadde niet zoozeer Esther met attenties; maar hij wijdde zich meer speciaal aan miss Worcester, met wie hij sprak over litteratuur en voor wie hij de strengen wol ophield.

Hij wandelde en reed met de dames en was steeds bereid om voor haar te spelen en te zingen; hij was buitengewoon handig en paste er wel voor op, dat ze hem niet al te veel zagen. Hij maakte lange wandelingen en daar hij lange wandelingen kon maken, zonder zich van de bezitting te verwijderen, raakte hij er goed mee bekend; en hoe meer hij ervan zag, hoe meer hij ze bewonderde en ernaar verlangde.

's Avonds, als de dames reeds naar bed waren, zat hij alleen met whiskey-soda en de fijne sigaren van Sir Richard en smeedde allerlei plannen met een en hetzelfde onderwerp tot doel — het bezit van Esther en de eigendommen der Vancourts.

Wanneer ze wandelden of reden, ontmoetten ze nu en dan Jack Gordon. Soms liep hij, soms zat hij te paard met dat volkomen gemak, dat slechts aan weinigen eigen is. Hij nam steeds zijn hoed af met eerbiedige koelheid en Esther gaf hem slechts een koel knikje terug, terwijl Selby Layton even zijn hoed aanraakte, zooals hij dat tegenover iederen ondergeschikte deed.

Hij wist niets van Esther's eerste ontmoeting met Jack en sprak nooit over hem. Voor Mr. Selby Layton was Jack Gordon alleen maar de meesterknecht van de boerderij en, ondanks zijn knap en heerachtig voorkomen, was hij dus van geenerlei belang.

Maar al wist Selby Layton ook nog zoo goed, dat hij een aangenaam gezelschap vormde, toch verveelde Esther zich vaak. In dit luxueuze leven van nietsdoen miste ze zelfs de muzieklessen, welke vroeger haar dagen hadden gevuld. Toen ze op zekeren dag, lusteloos, haar garderobe na-keek, zag ze opeens haar rijcostuum. Ze had het laten maken, omdat haar kleermaker haar

had verzekerd, dat ze het noodig zou hebben, al had ze ook nog nooit van haar leven op 'n paard gezeten. Toen ze het nazag, vond ze opeens, dat de meesteres van Vancourt Towers moest kunnen paardrijden, dat ze mee op jacht moest kunnen gaan; en ze haalde het rijcostuum te voorschijn en trok het aan.

Toen stond Esther 'n minuut of twee voor den spiegel, om zich zelf goedkeurend te bekijken, waarna ze weer haar jurk aantrok en naar beneden ging.

Mr. Layton zat op het terras een sigaret te rooken en babbelde met miss Worcester over het boek, dat ze aan 't lezen was. Esther ging naar hen toe en keek naar buiten.

„Wat 'n heerlijke ochtend voor 'n ritje, mr. Layton! Rijdt u paard?"

Selby Layton had pas twee of drie keer in z'n leven op een paard gezeten, maar hij antwoordde terstond, zonder een oogenblik aarzelen: „O ja! 'n Heerlijke sport paardrijden, vindt u niet?"

Esther lachte.

„Ik weet 't niet. Ik heb nog nooit in m'n leven te paard gezeten, maar ik zou 't wel eens willen probeeren. Als u 't niet vervelend vindt, om zoo'n beginnelinge bij u te hebben, gaan we samen paard rijden!"

„Hoe zou ik dat vervelend kunnen vinden!" zei Selby Layton met zijn lieven glimlach.

„M'n lieve Esther, wees asjeblijft voorzichtig!" smeekte miss Worcester zenuwachtig. „Je krijgt zoo makkelijk 'n ongeluk en ik weet zeker, dat er geen enkel geschikt paard voor je in den stal is. Ik heb er dezer dagen eens even in gekeken en ze leken me allemaal vreeselijk wild. En gisteren reed Giles op 'n paard en dat steigerde als — als wat!"

Selby Layton glimlachte flauwtjes; maar Esther, die de energie der Vancourts even goed geërfd had als de rijkdommen der familie, lachte vroolijk.

„O, Giles zal vast wel iets voor me weten op te scharrelen, dat oud en veilig genoeg is; en al val ik er nou ook al eens af, dan hoef ik me toch nog niet erg te bezeeren! In hoeveel tijd kan u klaar wezen, mr. Layton?"

„In vijf minuten," antwoordde hij met 'n lichte huiging.

„O, ik zal minstens wel 'n half uur noodig hebben," zei Esther.

Ze rende de trap op, riep Marie en binnen drie kwartier was ze gekleed. Mr. Layton wachtte haar op in korte broek, zoodat hij er eenigszins als in rijcostuum uitzag en samen gingen ze naar de stallen, hij met inwendigen angst, zij luchthartig. Ze vonden Giles, toekijkend bij het afwrijven van 'n paard door een zijner ondergeschikten.

„Giles, we gaan paardrijden," zei Esther. „Ik moet 'n heel veilig en kalm beestje hebben, maar je moet mr. Layton iets goeds geven."

Selby Layton sidderde, maar hij sloeg zich tegen het been met de zweep, die hij in de hall gevonden had en trachtte eruit te zien, alsof hij volkomen op z'n gemak was. Giles raakte met de hand z'n voorhoofd aan en dacht na; toen ging hij de anderen voor naar de stallen.

„Die merrie hier, dat is wel iets voor u, miss," zei hij. „Ze is oud, maar ze is kalm en betrouwbaar, en ze is gewend aan 'n dame in 't zadel. Voor meneer heb ik 'n best paard, ik zal die bruine voor u zadelen, waar u me gisteren op gezien hebt."

Selby Layton werd nog somberder gestemd, want toen hij Giles den vorigen dag had gezien, steigerde en trappelde de bruine om bang van te worden. Esther ging naar de oude merrie en streelde haar.

„Je moet braaf zijn, hoor," zei ze op vertrouwelijke toon. „Ik kan heelemaal niet paard rijden."

No. 11

Ons nieuwe Premieboek

Een zeer groot genoegen is het ons om ditmaal een roman aan te kondigen, die op historische gegevens is opgebouwd. De titel

„In de schaduw der Guillotine"

is alleen reeds voldoende om een verhaal te mogen verwachten dat in hooge mate spannend is. Zoo is het ook inderdaad, want dit boek, hetwelk in het woelige tijdperk der Fransche revolutie zich afspeelt en waarin verscheidene historische persoonlijkheden een leidende rol spelen, is van de eerste tot de laatste bladzijde één aaneenschakeling van adembenemende avonturen, die niet nalaten den lezer van begin tot eind te boeien. Vooral zij, die momenteel hun vakantie genieten of dit in de komende dagen hopen te doen, mogen niet nalaten dit prachtige boek van den beroemensdrijver ADDISCOMBE aan te schaffen. Want zonder dit boek is Uw vakantie niet volmaakt!

Onze agent of bezorger en ons hoofdkantoor heeft het voor u voorradig tegen den gewonen prijs van f 0.17⁵ ingenaaid en f 0.70 op luxe papier en in keurigen linnen band.

moet je weten, en als je niet heel voorzichtig met me bent, tuimel ik op den grond."

"U hoeft niet bang te wezen, miss," zei Giles. "De oude Polly zal u best dragen, als u de teugels maar niet te strak aanhaalt. Als u haar d'r gang laat gaan, dan zit u bij haar als in 'n fauteuil."

De paarden werden gezadeld met de vlugheid, waarmee miss Vancourt door al haar ondergeschikten werd bediend, en Giles ging terzijde staan, om mr. Selby Layton gelegenheid te geven Esther in het zadel te helpen. Maar het lukte Selby niet. Hij deed twee of drie vergeefsche pogingen en toen kwam Giles, die nieuwsgierig stond te kijken, naar voren; hij wees Esther, hoe ze haar voet op zijn knie moest zetten en haar hand op zijn schouder en tilde haar met gemak in het zadel.

"U moet de teugels zóó vast houden, miss," wees hij, "heel losjes en u moet de oude merrie niet plagen."

Toen ging hij naar Selby Layton, die, na vele vruchteloze pogingen, in het zadel was gekomen, en hem nog steeds nieuwsgierig aanziend, zei hij: "U moet 't paard stevig in de hand houden, meneer, maar miss Vancourt moet de merrie laten gaan."

Selby Layton glimlachte op een superieure manier en de bruine huppelde de laan in, gevolgd door de merrie.

"Die meneer lijkt ook niet veel op 'n ruiter, meneer Giles," zei de staljongen.

"Die rijdt als 'n kleermaker," vond Giles. "t Zou me niet verwonderen als die in 't zand moet bijten. Maar met miss Vancourt zal 't best gaan, als ze den toom niet te stijf houdt. Ik had misschien beter mee kunnen gaan. Maar nou is 't toch te laat."

De bruine was jong en, schoon vrij van ondeugden, vol vroolijke kuurtjes. Een goed ruiter zou genoten hebben van z'n speelsheid en zou hem veroorloofd hebben wat rond te dansen om zich uit te kuren. Maar iedere vroolijke beweging van het paard maakte Selby Layton doodsbenuwd en hij trachtte het te beteugelen, wat den bruine ergerde en waaruit hij opmaakte, dat hij een onbekwaam ruiter op den rug droeg. Polly stapte rustig en kalm voort en Esther riep met een kleur van genoegen en met stralende oogen:

"Wat heerlijk, vindt u niet? Ik wist niet, dat

rijden zóó prettig was, maar nu ga ik voortaan iederen dag, hoor! He, ik wou, dat ik kon rijden zooals u!"

"J—ja," riep mr. Layton, zoo vroolijk als hij maar kon, doch allesbehalve op z'n gemak. "Het is 'n prachtige sport en u zult 't gauw genoeg leeren."

Terwijl hij sprak, maakte de bruine 'n sprongetje en hij viel er bijna af. Hij trok aan den toom en het paard, verontwaardigd om die behandeling, stak z'n voorpooten omhoog.

"Uw paard lijkt nogal eigenzinnig," merkte Esther onschuldig op.

"J—ja, maar aanstands heb ik hem wel in bedwang," stamelde Selby. "Ik — ik heb al 'n poosje niet gereden. Ho! Kalm! Ho!"

In gelukkige onwetendheid der onkunde van haar metgezel, reed Esther vroolijk voort. De merrie liep bedaard, de bruine trappelde en steigde, omdat hij verkeerd behandeld werd. Zij reden door de fraaie laan, die de trots was geweest van zoo menigen Vancourt en kwamen nu op den weg. Esther reed natuurlijk slecht, maar de merrie liep gemakkelijk en langzamerhand gewende ze aan de bewegingen van het paard; en terwijl Selby naast haar door elkaar geschud werd, voelde zij zich meer en meer op haar gemak. Aan het einde van den weg kwamen ze aan de gemeenteweide en de merrie ging op het gras loopen.

Op den harden grindweg was de bruine al lastig genoeg geweest, maar nu hij het gras onder zich voelde, werd hij nog onrustiger. Esther keek naar hem.

"Me dunkt, dat uw paard wat harder wil loopen, mr. Layton," zei ze. "Zullen we eens 'n galop probeeren of hoe noemen ze dat? Me dunkt wel, dat ik 't klaarspeel, en anders is het op dit gras nog zoo erg niet."

"O — wees toch voorzichtig — m'n lieve miss Vancourt," smeekte hij, terwijl het angstzweet hem uitbrak; maar Esther raakte de merrie even met haar zweep aan en Polly zette zich in een lichten draf — wat Esther heerlijk vond en gemakkelijker, dan ze had gedacht.

"Het is verrukkelijk!" riep ze. "Nou, ik begrijp best, dat er menschen zijn, die dolgraag paard rijden! Vindt u 't ook niet heerlijk, mr. Layton?"

Mr. Layton vond het allesbehalve heerlijk, maar hij mompelde „Ja" en glimlachte flauwtjes, terwijl hij alle mogelijke moeite deed om den bruine het galoppeeren te beletten. Het zou hem gemakkelijk genoeg zijn gevallen, als hij maar geweten had, hoe hij doen moest; maar hoe meer Selby Layton aan den toom trok, hoe heftiger de bruine zich te weer stelde; en opeens ging hij er vandoor.

Polly, die bij haar kameraad wilde blijven, begon ook te galoppeeren. Esther, half geamuseerd en half bevreesd, trachtte haar in te houden, vergat Giles' verbod en haalde den toom te strak aan. Polly keek even verbaasd, schudde toen ongeduldig en de merrie, die niet wist, wat ze daarvan denken moest, werd kwaad en zette er nog meer spoed achter.

De bruine, die haar achter zich hoorde, begon te racen, terwijl mr. Selby Layton, bevend en met bleek gezicht, over hem heen hing. Esther was bang, dat ze vallen zou, maar de moed begaf haar niet. Het vlugge tempo van den rit, het voorbij vliegende landschap, het stampen van de paardehoeven op den grond, dit alles wond haar op en al wist ze niet hoe dit eindigen zou, bang was ze absoluut niet.

Aan het einde van de gemeenteweide gekomen, kreeg de bruine er genoeg van, besloot naar huis terug te keeren en wendde zich om in de richting van de stallen, terwijl zijn berijder even machteloos daartegen was als 'n vlieg. Polly keerde zich ook om en Esther viel bijna, maar ze greep den zadelpoot beet en wist zich vast te houden, lachend om haar eigen hulpeloosheid.

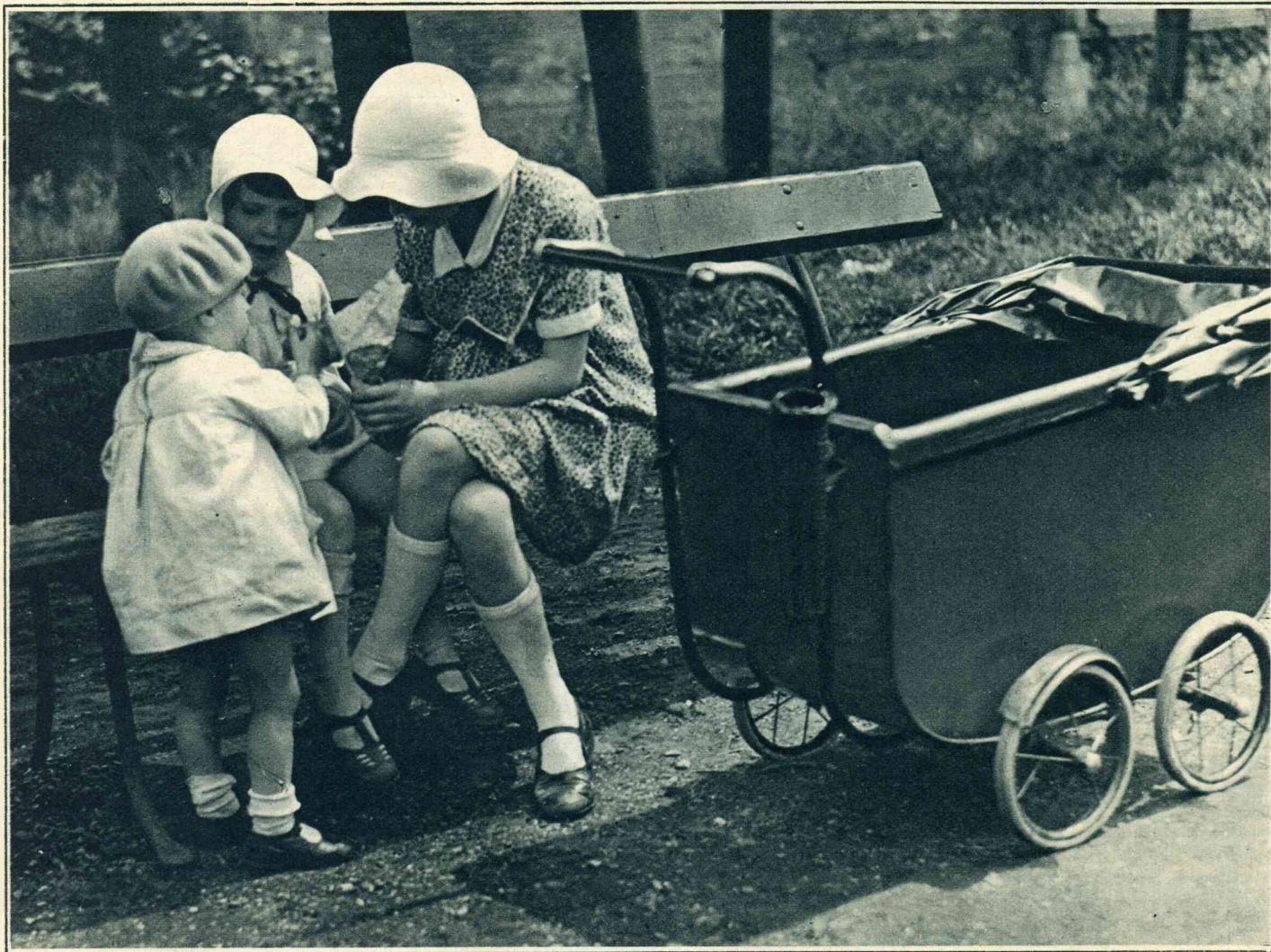
Toen ze een heuvel opgingen en de paarden hun stap eenigszins inhielden, zou een goed ruiter den bruine gemakkelijk in de hand hebben gekregen; maar mr. Selby Layton was de kluts heelemaal kwijt en de bruine wist het en trok er partij van. Toen ze boven op den heuvel waren, begon het paard, dat den stal rook, weer te rennen en de merrie volgde hem.

Het is voor 'n beginner alles behalve gemakkelijk om, in fikschen draf, een berg af te rijden en Esther' zwaaiende gevaarlijk heen en weer. Zij was halverwege beneden, toen ze een ruiter zag in de velden aan haar linker hand. Zelfs op dat oogenblik herkende ze hem; het was Jack Gordon op het veulen; en zelfs op dat oogenblik keek ze bewonderend naar zijn sierlijke en gemakkelijke manier van rijden.

Hij hield zijn paard even in, toen hij hen zag; toen scheen hij plotseling op te merken, dat zij in gevaar verkeerde, want hij raakte het veulen even met zijn hiel aan en Esther zag hem, als een pijl uit den boog, op haar toe komen. Hij was blijkbaar van plan, om haar paard in zijn vaart te stuiten, maar Esther was er zeker van, dat dit hem niet gelukken kon, want er stond 'n tamelijk hooë heg tusschen den weg en het veld.

Jack zag de heg ook en hij was er heelemaal niet zeker van, of 't veulen daar wel over heen zou komen; maar hij had het jonge dier volkomen in zijn macht en toen ze de hindernis naderden, gaf hij het paard de sporen en moedigde het aan met 'n vriendelijk woord. Een oogenblik aarzelde het dier, toen stond het overeind en vloog over de heg, zoodat Jack op enkele passen afstand van de merrie aanlandde.

(Wordt voortgezet.)

De tractatie

VROUWENLEVEN

Kant in eere!

Er wordt veel kant gebruikt bij de moderne toiletten, kant voor geheele japonnen en kant voor de garnering van japonnen vooral. En dat is nu weer iets, dat we kunnen te pas brengen, als we onze toiletjes van verleden jaar 'n modern tintje willen geven.

'n Japonnetje met pas, mouwen en strook van kant, bijvoorbeeld, is heel modern. Ook kan een japon heel geschikt verlengd worden met 'n paar reepen kant, één boven en één onder de taille aangebracht. Dan nog 'n beetje kant aan hals en mouwen en het geheel kan alleraardigst worden en volgens de nieuwste mode.

Heel modern is ook een boléro van kant op een effen japon, kanten ondermouwen, kant als kraaggarnering of als ceintuur.

Voor avondtoiletten wordt kant bijzonder veel aangewend. En ook hier hebben we weer een goede kans om van oud nieuw te maken, of van twee afgedankte toiletjes één modieus geheel.

Denk u, bijvoorbeeld, een glad kanten bovengedeelte tot over de heupen reikend en daaronder uitvallend één of twee of meer strooken van effen zijde. Ge hebt dan een geheel volgens een der nieuwste Parijse ontwerpen.

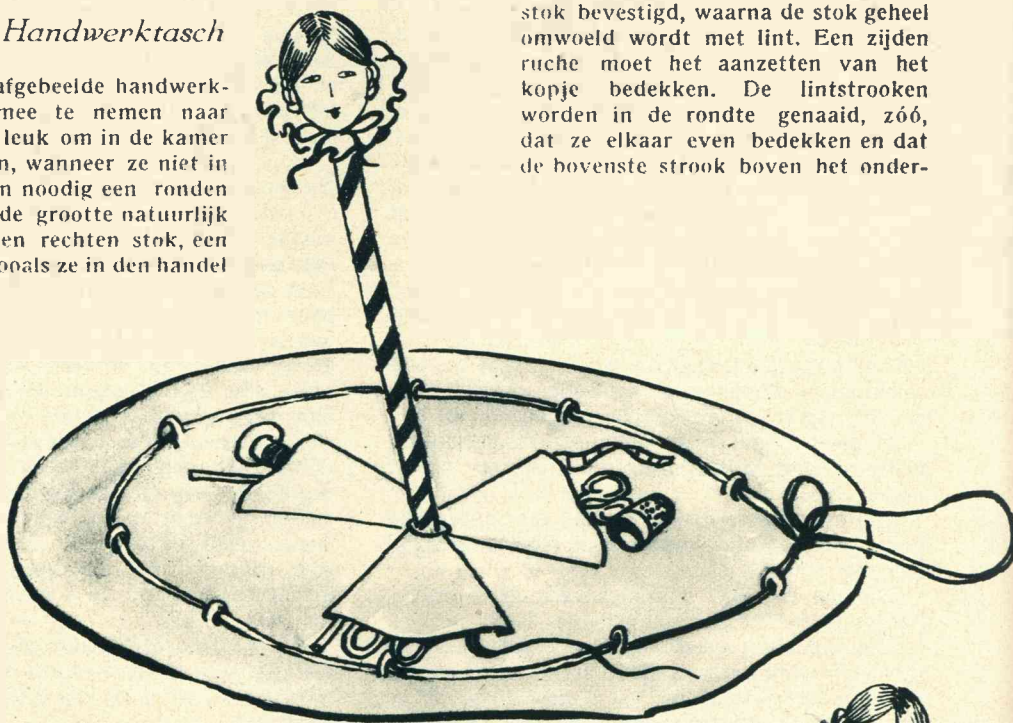
Overschotjes van kant kunnen worden omgetooverd in moderne corsages; gewone zijden handschoenen kunnen met een manchet van kant tot de allernieuwste half lange handschoenen worden gepromoveerd en kanten waaiers gelden als een der nieuwste snufjes.

Een aardige

Handwerktasch

Voor de hierbij afgebeelde handwerktasch, gezellig om mee te nemen naar bosch of strand en leuk om in de kamer ergens op te hangen, wanneer ze niet in gebruik is, heeft men noodig een ronden lap, waarvan men de grootte natuurlijk zelf bepalen kan, een rechten stok, een porceleinen kopje, zooals ze in den handel verkrijgbaar zijn, 'n zijden koord, smal zijden lint voor het omwoelen van den stok en de ruche onder het kopje, en wat breeder lint voor de strooken van de parasol.

Op den ronden lap, die aan den binnenkant te zien komt, naait men in het midden 'n paar zakjes voor schaar, naalden, garen en naaizijde en verder, in de rondte, de ringetjes, bestemd om het koord door te halen.

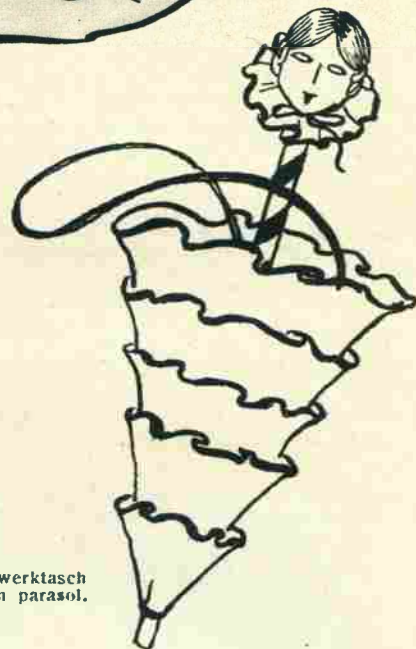
De tasch open, met kleine zakjes voor naaigerei.

stuk uitkomt.

De omwoelde stok wordt door een kleine opening in het midden gehaald en daar goed vastgezet met een apart stukje lint, zooals de teekening dat aangeeft.

Thérèse.

Een gezellige handwerktasch in den vorm van een parasol.

De Zomerbruid

Voor het bruidstoilet is kant altijd een kostbaar iets geweest, ook als ze overigens niet door de mode werd gefrequenteerd. Geen bruidstoilet van hooggeplaatste vrouwen zonder den traditioneele sluier, welke soms een fortuin vertegenwoordigt aan kostbaar kantwerk.

Het bruidstoilet onzer afbeelding, waarvan de sluier met kant omzoomd is, werd ontworpen door het modehuis Berthe Hermance.

In een Parijisch blad vind ik een ander bruidstoilet, dat me buitengewoon bekoorlijk lijkt, vooral voor heel jonge bruidjes, en zeer praktisch. Het is niet geheel wit, doch van het allerlichtste rose chitton, zóó teer van tint, dat het bijna wit lijkt. De japon is héél eenvoudig van coupe, het gladde lijfje van voren even v-vormig ingesneden, de rok glad om de heupen en wijd uitvallend van onderen, zonder sleep. Om het middel een smal ceintuurtje met gesp van voren. Daarover heen een boléro, omzoomd met roosvormige rosetjes, met lange, van onderen wijd uitvallende mouwen. Deze boléro wordt los over de japon gedragen, welke zonder boléro als avondjapon kan dienst doen. De sluier is bevestigd aan een nauwsluitend kapje, dat geheel en al bedekt is met dezelfde rosetten als die, welke de boléro omzoomen.

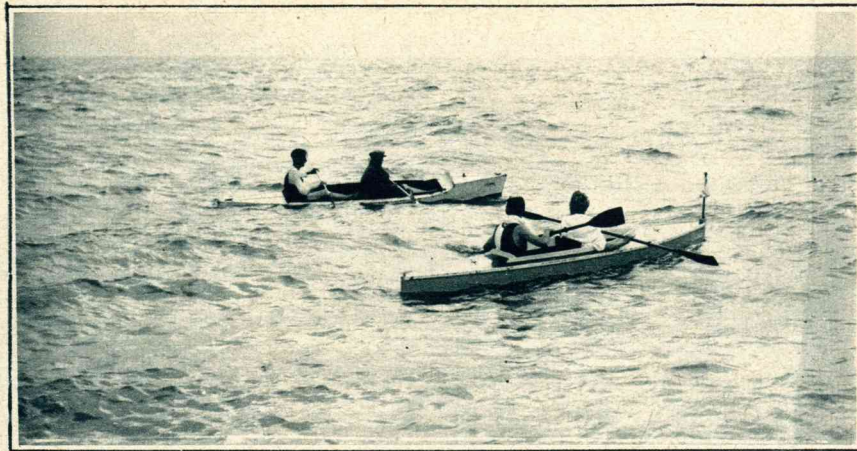
PAULA DEROSE.

Modern bruidstoilet, waarvan de sluier omzoomd is met Brusselsche kant.

Allerlei soorten sport worden geleidelijk in onze provincie beoefend. Toch nemen tot heden in ons waterland de watersporten een bescheiden plaats in. In Vlissingen heeft men het Zaterdag 8 Augustus eens geprobeerd met het organiseren van kanowedstrijden op de Schelde. Wind en regen maakten er echter spoedig een einde aan. Hopelijk lukt een volgende poging beter. De foto's laten zien, hoe moeilijk het was, de kano's in en uit het water te krijgen wegens den vrij zwaren golfslag.

Twee rivalen aan den start.

Zeeuwsche Sport

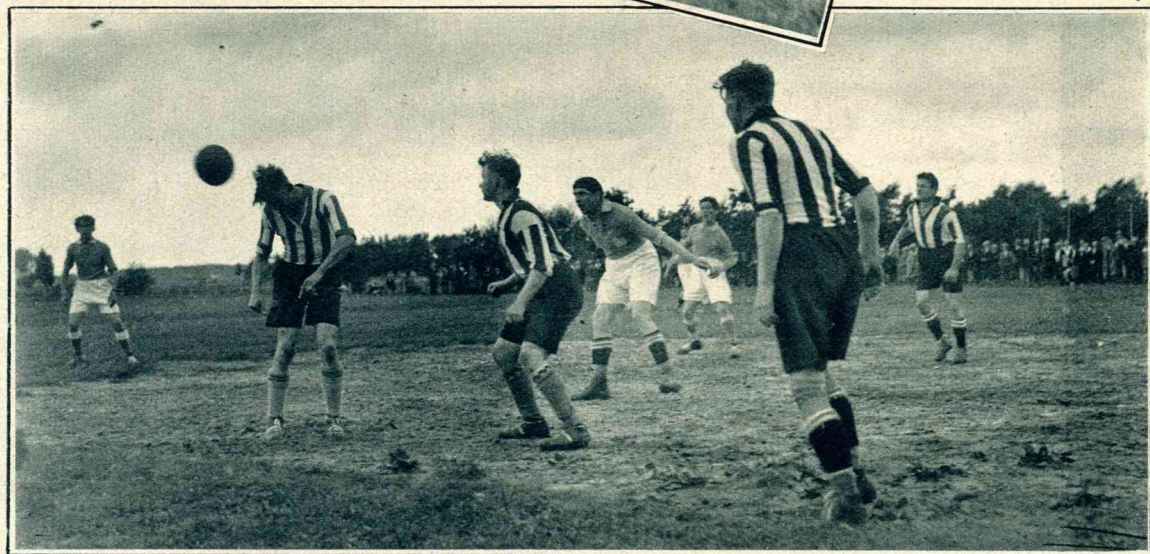
Iedere week brengt deze zomer weer een nieuw sportgebeuren. Wanneer we den oogst van 1931 vergelijken met dien van vorige jaren, dan mogen we hoogst tevreden zijn. Er zit leven in sportief Zeeland, allerwege is vooruitgang te constateeren. Daarmee is echter niet gezegd, dat we ons doel reeds bereikt, ja zelfs maar benaderd hebben. O neen, er is nog genoeg werk aan den winkel. Er moet met volle kracht verder gewerkt worden om den menschen aan 't verstand te brengen, hoe nuttig een oordeelkundige beoefening van eenigen tak van sport kan werken. In de grootere plaatsen, zooals Vlissingen en Middelburg, kan men de propaganda gerust overlaten aan de op allerlei gebied bestaande vereenigingen. Speciaal kleinere plaatsen en dan die, welke in opkomst zijn, het allereerst, moeten bewerkt worden. Plaatsen als Goes, Breskens e.a. komen o.i. in aanmerking voor wat propaganda. De menschen zijn er, het leven moet er even in gebracht worden.

Als we zoo eens nagaan, wat we dezen zomer te verwerken kregen, dan zien we, dat de atletiek een voornam plaats begint in te nemen. Verder zien we op ons lijstje staan zwemwedstrijden, een wielervedstrijd, gymnastiekfeesten. En hiertussen door rolt nog steeds de voetbal. Niet alleen, dat de diverse vereenigingen vriendschappelijke

Terwijl de meeste sportliefhebbers blijkbaar nog het water opzoeken, is de Vlissingse Voetbalvereniging begonnen met het organiseren van voetbalwedstrijden en we moeten bekennen, dat daarvoor het weer Zondag 9 Aug. nog het beste geschikt was. Vlissingen I speelde een wedstrijd tegen de Turnhout F.C. I, welke Belgische vereniging in de hoogste afdeeling is ingedeeld, en moest de meerderheid van de gasten erkennen. Turnhout maakt een doelpunt.

Corner op het doel van Vlissingen.

ontmoetingen hebben, maar er wordt door de Zuid-Bevelandsche afdeeling van den Z.V.B. geregeld competitie gespeeld op Zaterdagavond. Een negental Zuid-Bevelandsche clubs zijn pas toegetreden en bewijzen hiermee den gezonden toestand van den Z.V.B., welke in Augustus 10 jaar zal bestaan en die, naar de heer Hackenberg (penningmeester) volgens zijn jaarverslag verwacht, het volgend seizoen een ledental van 2000 zal bereiken.

Kampioenschappen Zeeuwschen Athletiek Bond, Estafette rond Middelburg, zwemwedstrijd over de Schelde wachten ons nog, vóórdat Koning Voetbal weer de absolute macht krijgt.

Thans is 't onze taak, den sportminnenden lezers van ons blad iets te vertellen over een kano-wedstrijd, in Vlissingen gehouden op Zaterdag j.l. Het is weer een geheel nieuw nummer op ons zomerprogramma. De eerste keer zal niet de beste zijn geweest. Regen en wind, een woelige zee maken het niet gemakkelijk, een klein licht bootje door de

golven te sturen. Reeds vóór dat er gestart was, kreeg één der deelnemers een onvrijwillig bad te nemen. Kracht en behendigheid waren noodig om het eindpunt te bereiken. De soms hoge golven sloegen dwars tegen de kano's. Sommige deelnemers zaten geheel in 't water. We willen kort zijn over dezen wedstrijd, omdat hij gehouden moest worden onder abnormale omstandigheden.

Misschien verdient het aanbeveling, bij een herhaling den wedstrijd in 't kanaal te houden. Er zal dan meer strijd en spanning kunnen zijn dan nu 't geval was.

Vlissingen gaat op het terrein van de sport den boventoon voeren in Zeeland en dit niet in het minst door de belangstelling van haar eersten burger, den Edelachtbaren Heer van Woerden.

We gaan nu langzaam vooruit in Zeeland, doch indien alle autoriteiten evenveel belangstelling toonden en medewerking verleenden, zou de vooruitgang zeker met rassche schreden gaan.

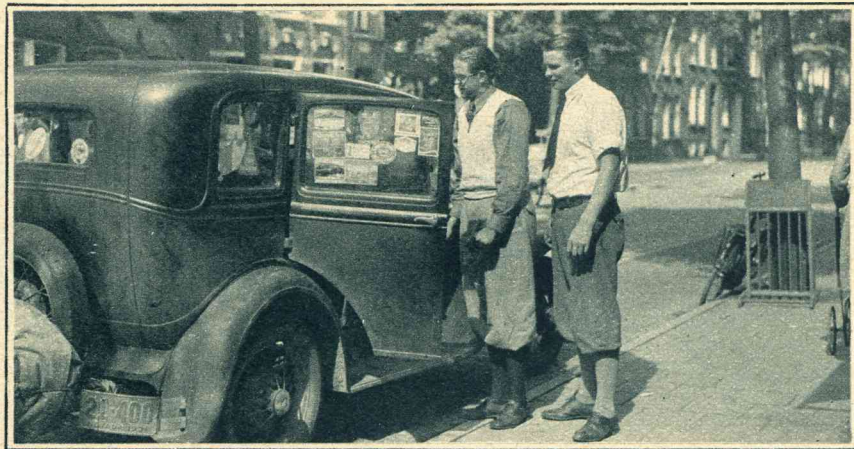
S.

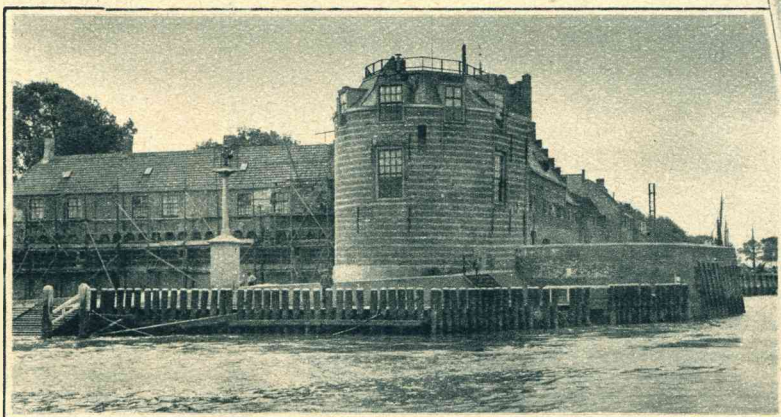
Een duiksprong tijdens de demonstratie van de V. R. B. te Vlissingen.

Maandagavond 3 Augustus werd te Wolfaartsdijk het gedenkteecken onthuld op het graf van oud-burgemeester C. Koert. De gelden voor dit gedenkteecken werden door de ingezetenen bij elkaar gebracht en de uitvoering werd opgedragen aan den heer Mink, steenhouwer te Goes.

Globetrotters — Veelvuldig wordt onze provincie tegenwoordig ook bezocht door wereldreizigers, die zulks op verschillende manieren doen. Een tweetal, dat volgens de zegels, waarmee de ruiten van den auto zijn beplakt, de wereld per auto heeft rondgereisd.

Restaureerend Veere — Terwijl de restauratie van het bekende Raadhuis spoedig kan volgen, is men thans reeds begonnen met het bijwerken van den Camperveerschen toren, ook een van Veere's merkwaardige gebouwen.

Restaureerend Veere. — Aan de restauratie van den weg naar Veere wordt thans de laatste hand gelegd. Bij dit fraaie gezicht op het oude stadje van af de wegwerken valt de steiger op om den ouden kerktoeren ten behoeve van diens restauratie.

De toren van het kerkje te Kattendijke wordt vernieuwd. Foto van het werk.

De driedaagsche feesten te Breskens werden Maandag 3 Aug. gesloten o.a. met een serie volksspelen. Het nummer ringrijden per fiets.

Een nummer, dat veel vroolijkheid veroorzaakte, was zakloopen door de jongens.

Bie ons op 't durp

XI

Bie ons op 't durp, zou je zeggen, mae 'k bin deze weeke glad nie op 't durp 'ewist. Je mó weiten, dà'k ter's tusschen uut most, vanwege de gezondheid. Allé, zee den dokter, j'ei toch nog fermielje op Schouwen, noe mos je dae mae 's naetoe gaen, da's goed voe je korrepes, van 't Hof.

Net, zee ik, dae kan 'k wè inkommen, as de vrouwe 't mae goed vindt.

Bel jenne, zee de vrouwe, gae jie noe winterneven, in de zeumer? Afijn 'oor, je mot 't zellevers mae weten, a'j er zinnigheid in 'eit. Mae dienk 't er om, 'k zà tegen moeie Pietie zeggen, dà j'er niet te vee alleenig op uut mó gaen, wan je bin gin joenge joenger mè, en dà kos je wè 's slecht bekommen.

Mae mensch, zee ik, wae zie je me noe voe an? Afijn, 'k bin dan 'egaen mie de boot nae Zierkzee, en mie den tram nae Renesse. Mae toen 'k 't er ankwam schrok ik m'n eige bie-nae 'n 'oedje, zò was 't et er dae noe's veranderd!

Eere jennig, alle gaere Indische kers en kassen, en nieuwe 'uzen, afijn, 't was ieselijk om an te zien.

En toen me op 't strà kwammen, toen liep 't dae vol mie vremde personen, zò mae 'alf naekt, je zou toch zeggen, dà 't dà zò mae mag! Noe ja, z' adden vanzelfs zo'n zwempaksje an, mae dà vin 'k noe nog ies voe 't joenge goed, mae toch nie voe al die ouwe gasten. 'k Kwam d'r een tegen, 'n oud merakel, zò dik as 'n tunne. Z' à 'n rood pakje an, mae ze was toch vee bloot, en zò liep ze mae mie 'n groate parresol 'een en wer te biezen. En dan à ze 'n bril op 'n stoksje in d'r 'and, en dae keek ze mae alsmae mee nae de zee, en d'r was gin spetter te zien. Afijn, vee meer è'k er nie van 'ezien, wan moeie Pietie was bie m'n, en toen die me zò zag kieken, wier ze kwaed, en ze zee, allé, toe toe, Pier, je mò nie zò nae de misjes kieken, dà's glad nie goed voe je. En vanzelfs bin me òk nae 'Aemstee 'ewist, nae 't vliegvelde. Mae da's zò mae 'n gewone weie mie niks d'r op, alleen zò bie gelegenheid zo'n vliegmessien.

Afijn, je begriep, dà'k je nie alles vertellen kan, wak daer 'ezien en.

Alleinig mò'k je nog wà zeggen van de kampeerders. Dà bin menschen die leven dae zò mae in 'n tente in de dunen, je zou toch zeggen, wat èn ze dae noe an?

In een zo'n tente bin 'k 'ewist, dae wazze zes onderwiesders in, en die zatten smoutebollen te bakken op 'n vier. Ik zegge: èn julder noe niks beters te doen, as in zo'n tente te zitten mie j'allen? En wat motten de guus d'r wè van dienen azze de meester zò bezig zien? Toen zee d'r een: da's 't vrie'leven, baes, mae ik zegge: kà je begriepen, julder liekene wè in j'n 'oot!

Afijn, toen bin 'k mae wee vort 'egaen, 't was dae toch zò'n aorige boel, en 'k zegge tegen moeie Pietie: moeie, 'k gloave da'k toch mae wee naer 'uus gae, wan 'k bin à vee beter.

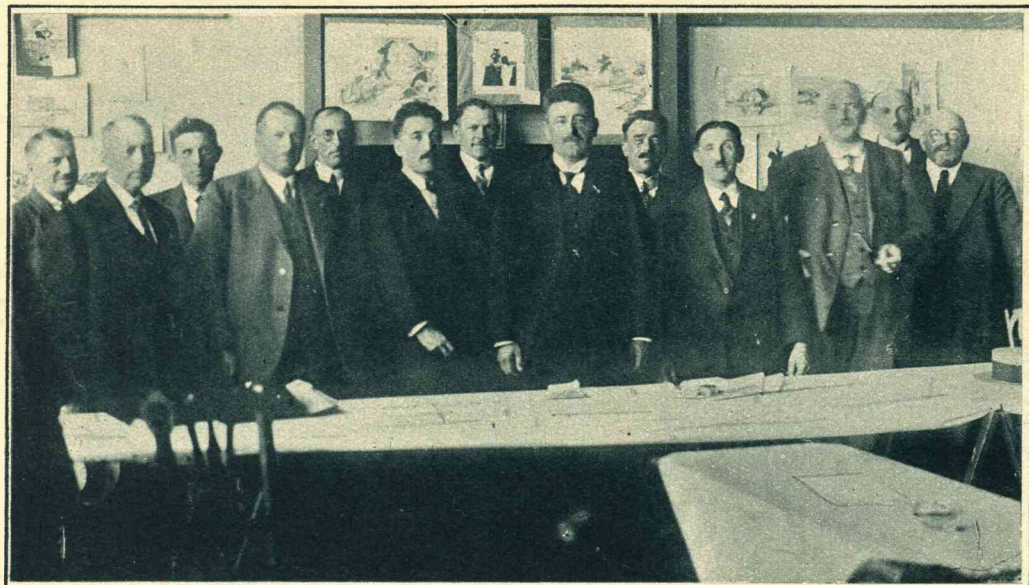
Allé, en dat èk toen mae 'daen òk, en toen 'k tuus kwam, zee de vrouwe: Zò, bi je dae wee, en ei je nie nae de vrouwe 'eeken?

Zwieg stille, zee ik, 'k èn d'r een 'ezien, die was zò vet, dae sneeje ze stikken af om smoutebollen mee te bakken.

'Eerejinnig, dà bin toch diengen! riep de vrouwe. Dà glò'k òk, zee ik, en toen wier d'r nie mir over 'esproken. Allé en zò bin 'k dan wee tuus, ee?

De groetenisse van
PIER VAN 'T HOF.

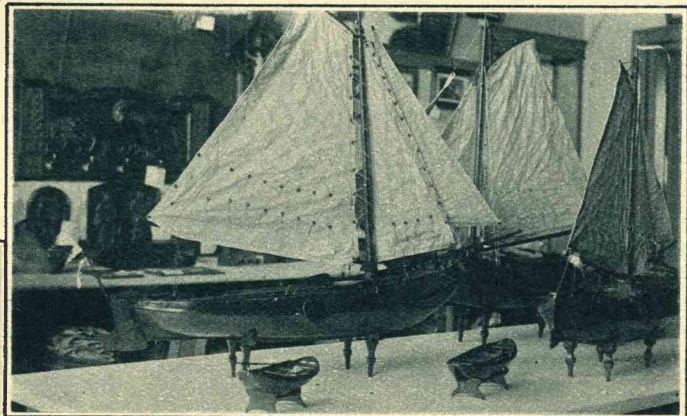
Zeeuwsch Nieuws

De vereniging tot bevordering van 't Vreemdelingenverkeer te Axel hield van 5-10 Aug. een huisvlijtentoonstelling, die door den burgemeester officieel werd geopend. Foto van de officiële personen bij de opening.

De damesjury keurt de handwerkinzendingen van de tentoonstelling.

Een fraaie verzameling visschersschuitjes, door een ijverig knutselaar vervaardigd.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officiële Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Vlissingen, dat op 't gehouden zwemfeest een der deelnemers niet minder dan 45 seconden onder water zwom en daarvoor een medaille kreeg. Wij hebben 'n kennis gehad, die eens twee dagen onder water bleef wat toch 'n heel wat sterker prestatie is. Die kreeg echter in plaats van 'n medaille een pak rammel van zijn vader.

Bij plechtig genomen raadsbesluit is te Zuidzande een arbeidsbeurs opgericht. Het is misschien wenschelijk, dat de raad Berlage uitnodigt om de beurs te bouwen; arbeid komt er dan vanzelf wel.

Een Breskensse visscher heeft in zijn net een mijn opgehaald, die de marine uit Vlissingen onschadelijk gemaakt heeft. Van matroos tot mijnwerker is alzoo maar één stap.

Uit Middelburg seint men ons, dat men den directeur van den reinigingsdienst, welke dienst tien jaren bestond, een tuinparasol gegeven heeft. Zouden twaalf zakdoeken en 'n flacon Boldoot nu niet doelmatiger zijn geweest?

Uit Koudekerke vernamen wij, dat daar Zaterdag j.l. een ringrijderij voor gehuwden heeft plaats gehad. Over 't succes geen woord. Dat kan o.i. niet groot geweest zijn: ongetrouwden voelen nu eenmaal veel meer voor ringen.

Te Biervliet zal op 't eind van deze maand een internationaal festival plaats vinden, daar het plaatselijk muziekgezelschap jubileert. Er hebben zich 9 deelnemende gezelschappen aangemeld. Wat een geluk, dat men voor de geheele wereld de gelegenheid om te Biervliet te blazen openstelde; 't zou anders immers een fiasco geworden zijn voor de „Harmonie“, met als verplicht nummer „Eén alleen is maar verdrietig“.

Te Goes verscheen eergister een boerin in een manufacturenwinkel, die om stoffes vroeg, die in den trein geveerd waren. 't Winkelpersoneel sloeg dubbel van verbazing maar de eigenaar snapte dadelijk, dat de kooplustige haar zinnen op „Indanthren“-artikelen gezet had. Bravo!

Een Walchersche hotelier deelde zijn gasten dezer dagen mede, dat des avond „Hitte-repée“ zou spelen. Eenparig dachten de aangesprokenen, dat de goede man een vlaag van zinsverbijstering had gekregen, doch toen de zon Westwaarts zonk, verscheen 't fanfarekorps „Euterpe“ op de vlakte.

Uit Souburg vernamen wij, dat een chauffeur uit Middelburg den wagen van den dorpsbakker torpedeerde, met gevolg dat bakker en brood te water geraakten. De bakker werd gered, zijn voorraad niet. De verontwaardiging der bevolking is groot. Iemand zijn brood ontnemen is dan ook een gruwelijk vergrijp.

Ierseke kreeg een nieuwe spuit; de afgeleefde voorangster is vermaakt aan het Middelburgsch museum, omdat de oudroesthandelaars geld toe wilden hebben.

Tot de volgende week, dames en heeren!

Zeeland mag zich, evenals alle andere streken van ons land, verheugen in veel verenigingen, die collecteeren ter bestrijding der t.b.c. Toen „Zonnegluren“ liet collecteeren, was het zoo warm, dat zelfs deze ijverige collectrices toen moesten rusten tijdens het werk en wij even gelegenheid hadden van dit ijverig tweetal in ruste een kiekje te maken.

De markt te Middelburg tijdens de afgelopen kermis, die sommige dagen nog vrij druk was bezocht.

De demonstratie van de Reddingsbrigade te Vlissingen mocht zich in een groote belangstelling verheugen. Het vroolijk nummer: Een gezellig tochtje te water, dat...

... een ongezelligen aftoop had.

Wie winkelt er zoo niet eens graag.
Al is 't in Goes of in Den Haag?

Voor menige étalagekast
Staat men bewond'rend en verrast.

Zeeuwsche FILM

En gaat men dan den winkel in,
Dan vindt men veel naar zijnen zin.

Ook kan men aan de spiegelruit
Soms vragen: „Hoe zie ik er uit?”

Zoo wink'lend door het leven gaan,
Met pak en pakjes staag belân

... is 't ideaal van menigeen,
Van jong en oud, van groot en klein.

Het adres van den eigen fotograaf der Zeeuwsche Editie van Groot-Rotterdam luidt:

J. DELLAERT, JAGOB HOBEINSTRAAT 42^{HS.} - VLISSINGEN

Wanneer u belang stelt in uw Zeeuwsche weekblad en in de gebeurtenissen uwer woonplaats, zend hem dan een briefkaartje, zodra u iets verneemt, dat de moeite waard zal zijn om voor ons blad gefotografeerd te worden. Wij plaatsen nooit foto's van eene gebeurtenis, wanneer door misbruik van een z.g. „alleenrecht" onzen eigen fotograaf geweigerd wordt, voor ons blad opnamen te maken.